Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (първи състав)

2 юли 2019 година*

„Извъндоговорна отговорност — Обща външна политика и политика на сигурност — Ограничителни мерки срещу Ислямска република Иран — Замразяване на средства — Поправяне на вредата, за която се твърди, че е претърпяна от включването и запазването на наименованието на ищеца в списъците на лица и образувания, спрямо които се прилагат ограничителни мерки — Имуществени вреди — Неимуществени вреди“

По дело T-405/15

Fulmen, установено в Техеран (Иран), за което се явяват A. Bahrami и N. Korogiannakis, адвокати,

ищец,

срещу

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват R. Liudvinaviciute-Cordeiro и M. Bishop, в качеството на представители,

ответник,

подпомаган от

Европейска комисия, за която се явяват първоначално A. Aresu и D. Gauci, а впоследствие A. Aresu и R. Tricot, в качеството на представители,

встъпила страна,

с предмет искане на основание член 268 ДФЕС за поправяне за вредите, които ищецът твърди, че е претърпял от приемането на Решение 2010/413/ОВППС на Съвета от 26 юли 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Обща позиция 2007/140/ОВППС (ОВ L 195, 2010 г., стр. 39), на Регламент за изпълнение (ЕС) № 668/2010 на Съвета от 26 юли 2010 година за прилагане на член 7, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 423/2007 относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 195, 2010 г., стр. 25), на Решение 2010/644/ОВППС на Съвета от 25 октомври 2010 година за изменение на Решение 2010/413 (ОВ L 281, 2010 г., стр. 81) и на Регламент (ЕС) № 961/2010 на Съвета от 25 октомври 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Регламент (ЕО) № 423/2007 (ОВ L 281, 2010 г., стр. 1), въз основа на които наименованието на ищеца е било включено и запазено в списъците на лица и образувания, спрямо които се прилагат ограничителни мерки,

* Език на производството: френски.

ОБЩИЯТ СЪД (първи състав),

състоящ се от: I. Pelikánová (докладчик), председател, V. Valančius и U. Öberg, съдии,

секретар: M. Marescaux, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 11 декември 2018 г.,

постанови настоящото

Решение

I. Обстоятелствата по спора

1 Настоящото дело е образувано във връзка с ограничителните мерки, въведени с оглед на оказване на натиск върху Ислямска република Иран, за да преустанови ядрените дейности, създаващи опасност за разпространение на ядрени оръжия и разработване на системи за ядрени оръжия (наричани по-нататък „разпространение на ядрени оръжия“).

2 Ищецът Fulmen е иранско дружество, което извършва дейност по-специално в сектора на електрическото оборудване.

3 В рамките на Европейския съюз са приети Обща позиция 2007/140/ОВППС на Съвета от 27 февруари 2007 година относно ограничителните мерки срещу Иран (ОВ L 61, стр. 49) и Регламент (ЕО) № 423/2007 на Съвета от 19 април 2007 година относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 103, стр. 1).

4 Член 5, параграф 1, буква б) от Обща позиция 2007/140 предвижда замразяване на всички финансови средства и икономически ресурси на определени категории лица и образувания. Списъкът на тези лица и образувания се съдържа в приложение II към Обща позиция 2007/140.

5 По отношение на правомощията на Европейската общност член 7, параграф 2 от Регламент № 423/2007 предвижда замразяване на финансовите средства на лицата, субектите и структурите, които Съветът на Европейския съюз е определил като участващи в разпространението на ядрени оръжия съгласно член 5, параграф 1, буква б) от Обща позиция 2007/140. Списъкът на тези лица, субекти и структури се съдържа в приложение V към Регламент № 423/2007.

6 Обща позиция 2007/140 е отменена с Решение 2010/413/ОВППС на Съвета от 26 юли 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 195, стр. 39).

7 Член 20, параграф 1 от Решение 2010/413 предвижда замразяване на финансовите средства на няколко категории образувания. Тази разпоредба се отнася по-специално до „лица и образувания […], които участват, имат пряко отношение или предоставят подкрепа за [разпространението на ядрени оръжия] или [до] лица или образувания, действащи от тяхно име или по тяхно указание, или образувания, притежавани или контролирани от тях, включително по незаконен начин, […], изброени в приложение II“.

8 Списъкът в приложение II към Решение 2010/413 е заменен с нов списък, приет с Решение 2010/644/ОВППС на Съвета от 25 октомври 2010 година за изменение на Решение 2010/413 (ОВ L 281, стр. 81).

9 На 25 октомври 2010 г. Съветът приема Регламент (ЕС) № 961/2010 относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Регламент (ЕО) № 423/2007 (ОВ L 281, стр. 1).

10 От момента на приемането на Решение 2010/413 на 26 юли 2010 г. Съветът включва наименованието на ищеца в списъка на лицата, образуванията и структурите, съдържащ се в таблица I от приложение II към посоченото решение.

11 Вследствие на това името на ищеца е вписано в списъка на лицата, образуванията и структурите в таблица I от приложение V към Регламент № 423/2007 с Регламент за изпълнение (ЕС) № 668/2010 на Съвета от 26 юли 2010 година за прилагане на член 7, параграф 2 от Регламент № 423/2007 (ОВ L 195, стр. 25). Като последица от приемането на Регламент за изпълнение № 668/2010 финансовите средства и икономическите ресурси на ищеца са замразени.

12 В Решение 2010/413 Съветът приема, че по отношение на Fulmen са налице следните основания: „Fulmen се свързва с инсталирането на електрическо оборудване на обекта Qom/Fordoo [Иран] в момент, в който за съществуването на този обект още не се знаеше“. В Регламент за изпълнение № 668/2010 е използвана следната формулировка: „Fulmen е участвало в инсталирането на електрическо оборудване на обекта Qom/Fordoo в момент, в който за съществуването на този обект още не се знаеше“.

13 С писмо от 28 юли 2010 г. Съветът уведомява ищеца, че наименованието му е включено в списъка в приложение II към Решение 2010/413 и в този в приложение V към Регламент № 423/2007.

14 С писмо от 14 септември 2010 г. ищецът моли Съвета да преразгледа неговото включване в списъка в приложение II към Решение 2010/413, и в списъка в приложение V от Регламент № 423/2007. Освен това той приканва Съвета да му съобщи въз основа на какви доказателства е приел ограничителните мерки срещу него.

15 Приемането на Решение 2010/644 не засяга вписването на наименованието на ищеца в списъка в приложение II към Решение 2010/413.

16 Тъй като Регламент № 423/2007 е отменен с Регламент № 961/2010, Съветът включва наименованието на ищеца в таблица Б, точка 13 от приложение VIII към последния регламент. Поради това от този момент финансовите средства на ищеца се замразяват на основание член 16, параграф 2 от Регламент № 961/2010.

17 С писмо от 28 октомври 2010 г. Съветът отговаря на писмото на ищеца от 14 септември 2010 г., като посочва, че след повторно разглеждане отхвърля неговото искане за заличаване на наименованието му от списъка в приложение II към Решение 2010/413, изменено с Решение 2010/644, както и от този в приложение VIII към Регламент № 961/2010, заменящо приложение V към Регламент № 423/2007. Във връзка с това той уточнява, че доколкото преписката не съдържа нови доказателства, обосноваващи промяна в позицията му, предвидените в посочените текстове ограничителни мерки трябва да продължат да се прилагат по отношение на ищеца. Съветът също така посочва, че решението му да запази наименованието на ищеца в тези списъци не се основава на фактори, различни от посочените в мотивите в тези списъци.

18 С решение от 21 март 2012 г., Fulmen и Mahmoudian/Съвет (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142), Общият съд отменя Решение 2010/413, Регламент за изпълнение № 668/2010, Решение 2010/644 и Регламент № 961/2010 по отношение на г-н Fereydoun Mahmoudian и на ищеца.

19 Що се отнася до действието във времето на отмяната на актовете, оспорвани с жалбата, по която е постановено решение от 21 март 2012 г., Fulmen и Mahmoudian/Съвет (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142), в точка 106 от това решение Общият съд припомня по отношение на Регламент № 961/2010, че съгласно член 60, втора алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, в отклонение от член 280 ДФЕС решенията на Общия съд, с които даден регламент се обявява за недействителен, влизат в сила едва с изтичането на срока за обжалване, посочен в член 56, първа алинея от споменатия статут, или, ако в този срок е подадена жалба, от момента на отхвърлянето на последната. В случая в съдебното решение е прието, че опасността да се засегне сериозно и необратимо ефикасността на наложените с Регламент № 961/2010 ограничителни мерки не изглежда достатъчно висока предвид съществената отражение на тези мерки върху правата и свободите на жалбоподателите, за да обоснове запазването на последиците на посочения регламент спрямо същите за период, който превишава предвидения в член 60, втора алинея от Статута на Съда на Европейския съюз.

20 Освен това в точка 107 от решение от 21 март 2012 г., Fulmen и Mahmoudian/Съвет (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142), Общият съд запазва последиците на Решение 2010/413, изменено с Решение 2010/644, до момента, в който отмяната на Регламент № 961/2010 породи действие.

21 На 4 юни 2012 г. Съветът обжалва пред Съда решение от 21 март 2012 г., Fulmen и Mahmoudian/Съвет (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142). Тази жалба е регистрирана като дело C-280/12 P. В подкрепа на посочената жалба Съветът твърди по-специално че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е постановил, че Съветът е трябвало да предостави доказателства, позволяващи да се установи участието на ищеца на обекта Qom/Fordoo (Иран), независимо че доказателствата, които е могло да бъдат посочени, произхождат от поверителни източници и че допуснатите от Общия съд грешки при прилагане на правото се отнасят до два аспекта на предоставянето на тези доказателства, като първият е свързан с предоставянето на доказателства от държавите членки на Съвета, а вторият — с предоставянето на поверителни данни на съда.

22 С решение от 28 ноември 2013 г., Съвет/Fulmen и Mahmoudian (C-280/12 P, EU:C:2013:775), Съдът отхвърля жалбата като неоснователна, като потвърждава постановеното от Общия съд в точка 103 от решение от 21 март 2012 г., Fulmen и Mahmoudian/Съвет (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142), а именно че Съветът не е представил доказателства за участието на ищеца на обекта Qom/Fordoo.

23 С Регламент за изпълнение (ЕС) № 1361/2013 на Съвета от 18 декември 2013 година за прилагане на Регламент № 267/2012 (ОВ L 343, 2013 г., стр. 7) Съветът, съобразявайки се с решение от 28 ноември 2013 г., Съвет/Fulmen и Mahmoudian (C-280/12 P, EU:C:2013:775), заличава наименованието на ищеца от списъците на лицата и образуванията, към които се прилагат ограничителни мерки, съдържащи се съответно в приложение II към Решение 2010/413 и в приложение IX към Регламент № 267/2012, считано от 19 декември 2013 г. Оттогава наименованието на ищеца не е включвано отново в нито един списък.

II. Производството и исканията на страните

24 На 25 юли 2015 г. ищецът предявява настоящия иск в секретариата на Общия съд. Делото е разпределено на първи състав на Общия съд.

25 На 9 ноември 2015 г. Съветът представя писмена защита.

26 С молба, подадена в секретариата на Общия съд на 9 ноември 2015 г., Европейската комисия иска да встъпи в настоящото производство в подкрепа на исканията на Съвета.

27 На 2 декември 2015 г. ищецът представя становището си във връзка с молбата за встъпване на Комисията. Съветът не представя писмено становище по тази молба в определения срок.

28 С решение на председателя на първи състав на Общия съд от 10 декември 2015 г., прието в съответствие с член 144, параграф 4 от Процедурния правилник на Общия съд, Комисията е допусната да встъпи в спора.

29 На 22 януари 2016 г. Комисията представя писмено становище при встъпване. Нито Съветът, нито ищецът са представили становища по това него.

30 На 25 януари 2016 г. ищецът представя реплика.

31 На 8 март 2016 г. Съветът представя дуплика.

32 С писмо, представено в секретариата на Общия съд на 29 март 2016 г., ищецът иска на основание член 106, параграф 1 от Процедурния правилник да бъде проведено съдебно заседание за изслушване на устните състезания.

33 По предложение на съдията докладчик Общият съд (първи състав) постановява извършването на първо процесуално-организационно действие, а именно изслушването на страните по евентуалното спиране на производството до постановяване на решението на Съда, с което се слага край на производството по дело C-45/15 P, Safa Nicu Sepahan/Съвет. Съветът е представил становището си по този въпрос в рамките на определения срок.

34 След промяна в съставите на Общия съд, съгласно член 27, параграф 5 от Процедурния правилник съдията докладчик е включен в първи състав, на който поради това е разпределено настоящото дело.

35 С решение от 31 август 2016 г. председателят на първи състав на Общия съд решава да спре производството по настоящото дело.

36 След произнасянето на решение от 30 май 2017 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет (C-45/15 P, EU:C:2017:402), по предложение на съдията докладчик Общият съд (първи състав) предприема второ процесуално-организационно действие, а именно изслушването на страните какви според тях са последиците от посоченото съдебно решение за настоящото дело (наричано по-нататък „второ процесуално-организационно действие“). Главните страни и Комисията представят становище по този въпрос в определения срок.

37 По предложение на съдията докладчик Общият съд (първи състав) приема трето процесуално-организационно действие, а именно отправянето на редица въпроси към ищеца (наричано по-нататък „трето процесуално-организационно действие“). Той отговаря в определения срок.

38 С писмо от 28 ноември 2018 г. Комисията уведомява Общия съд, че като продължава да подкрепя позицията на Съвета, тя не счита за необходимо да участва в съдебното заседание по настоящото дело.

39 Устните състезания и отговорите на главните страни на поставените от Общия съд устни въпроси са изслушани в съдебното заседание, проведено на 11 декември 2018 г.

40 Ищецът моли Общия съд:

– да обяви иска за допустим и основателен,

– да осъди Съвета да плати сумата от 11 009 560 EUR като обезщетение за имуществените вреди и сумата от 100 000 EUR като обезщетение за неимуществените вреди, които е претърпял,

– да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

41 Съветът и Комисията искат от Общия съд:

– да отхвърли иска,

– да осъди ищеца да заплати съдебните разноски.

III. От правна страна

A. Относно компетентността на Общия съд

42 Като се основава на решение от 18 февруари 2016 г., Jannatian/Съвет (T-328/14, непубликувано, EU:T:2016:86), в дупликата Съветът възразява, че доколкото ищецът е обосновал искането си за обезщетение за вреди с незаконосъобразното включване на наименованието му в списъка в приложение II към Решение 2010/413, изменено с Решение 2010/644, Общият съд не е компетентен да се произнесе по настоящия иск, тъй като член 275, втора алинея ДФЕС не предоставя на Общия съд компетентност да се произнася по искане за обезщетение, основано на незаконосъобразността на акт, спадащ към общата външна политика и политика на сигурност (ОВППС).

43 В отговор на въпрос, зададен от Общия съд в съдебното заседание, който приканва ищеца да представи становище по възражението за недопустимост на Съвета, ищецът посочва, че с настоящия иск той се стреми да получи обезщетение за вредите, причинени само от регламентите, приети от Съвета, което е отбелязано в протокола от заседанието. С оглед на този отговор се налага изводът, че по същество ищецът променя второто основание на исковата молба и в крайна сметка иска от Общия съд единствено да осъди Съвета да му изплати сума в размер на 11 009 560 EUR като обезщетение за претърпените от ищеца имуществени вреди в резултат на незаконосъобразното включване на наименованието му в спорните списъци, приложени към Регламент за изпълнение № 668/2010 и към Регламент № 961/2010 (наричани по-нататък „спорните списъци“), и сума в размер на 100 000 EUR като обезщетение за неимуществените вреди, които е претърпял в резултат на същото това включване.

44 Във всеки случай следва да се припомни, че съгласно член 129 от Процедурния правилник Общият съд служебно може във всеки един момент, след изслушване на главните страни, да се произнесе относно липсата на абсолютни процесуални предпоставки, които съгласно съдебната практика включват компетентността на съда на Съюза да разгледа делото (вж. в този смисъл решения от 18 март 1980 г., Ferriera Valsabbia и др./Комисия, 154/78, 205/78, 206/78, 226/78—228/78, 263/78, 264/78, 31/79, 39/79, 83/79 и 85/79, EU:C:1980:81, т. 7 и от 17 юни 1998 г., Svenska Journalistförbundet/Съвет, T-174/95, EU:T:1998:127, т. 80).

45 В това отношение от съдебната практика следва, че макар иск за обезщетение за вреди, за които се твърди, че са претърпени в резултат на приемането на акт в областта на ОВППС, да е извън компетентността на Общия съд (решение от 18 февруари 2016 г., Jannatian/Съвет, T-328/14, непубликувано, EU:T:2016:86, т. 30 и 31), Общият съд винаги е признавал компетентността си да разглежда искания за обезщетение за вреди, за които се твърди, че са били претърпени от лице или образувание поради ограничителните мерки, наложени срещу него в съответствие с член 215

ДФЕС (вж. в този смисъл решения от 11 юли 2007 г., Sison/Съвет, T-47/03, непубликувано, EU:T:2007:207, т. 232—251 и от 25 ноември 2014 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет, T-384/11, EU:T:2014:986, т. 45—149).

46 Не би могло да се приеме друго разрешение, щом става въпрос за искане за обезщетение за вреди, за които се твърди, че са били претърпени от лице или образувание поради ограничителните мерки, приети срещу него в съответствие с член 291, параграф 2 ДФЕС.

47 Всъщност съгласно съдебната практика няма разпоредба на Договора за функционирането на ЕС, която да предвижда, че част шеста от него, предмет на която са институционалните и финансовите разпоредби, не е приложима в материята на ограничителните мерки. Ето защо прибягването до член 291, параграф 2 ДФЕС, съгласно който „[к]огато са необходими еднакви условия за изпълнение на правно обвързващите актове на Съюза, тези актове предоставят изпълнителни правомощия на Комисията или, в някои специфични и надлежно обосновани случаи, както и в случаите, предвидени в членове 24 и 26 от Договора за Европейския съюз, на Съвета“, не е изключено, ако са изпълнени условията, предвидени в тази разпоредба (решение от 1 март 2016 г., National Iranian Oil Company/Съвет, C-440/14 P, EU:C:2016:128, т. 35).

48 В настоящия случай ограничителните мерки, приети срещу ищеца с Решение 2010/413, впоследствие изменено с Решение 2010/644, са приложени с Регламент за изпълнение № 668/2010, приет в съответствие с член 291, параграф 2 ДФЕС, и с Регламент № 961/2010, приет в съответствие с член 215 ДФЕС.

49 От това следва, че макар да няма компетентност да се произнесе по искането за обезщетение на ищеца, доколкото то се отнася до вредите, които последният твърди, че е претърпял в резултат на приемането на Решение 2010/413, изменено впоследствие с Решение 2010/644, Общият съд все пак е компетентен да се произнесе по това искане, доколкото се отнася до вредите, които ищецът твърди, че е претърпял в резултат на прилагането на същото решение с Регламент за изпълнение № 668/2010 и с Регламент № 961/2010 (наричани по-нататък „спорните актове“).

50 Ето защо трябва да се направи извод, че Общият съд е компетентен да разгледа настоящия иск след изменението му в съдебното заседание, т.е. доколкото се отнася до обезщетение за вредите, които ищецът твърди, че е претърпял поради това, че ограничителните мерки, приети срещу него в Решение 2010/413, впоследствие изменено с Решение 2010/644, са били приложени чрез спорните актове (наричани по-долу „спорните мерки“).

Б. По същество

51 Съгласно член 340, втора алинея ДФЕС „[в] случай на извъндоговорна отговорност, Съюзът в съответствие с основните принципи на правото, които са общи за държавите членки, е длъжен да поправи вредите, причинени от неговите институции или служители, при изпълнението на техните задължения“. Съгласно постоянната съдебна практика, за да се ангажира извъндоговорната отговорност на Съюза по смисъла на член 340, втора алинея ДФЕС за неправомерни действия на институциите, трябва да е изпълнена съвкупност от условия, а именно неправомерност на поведението, за което се упрекват институциите, действително наличие на вреда и причинно-следствена връзка между твърдяното поведение и претендираната вреда (вж. решение от 9 септември 2008 г., FIAMM и др./Съвет и Комисия, C-120/06 P и C-121/06 P, EU:C:2008:476, т. 106 и цитираната съдебна практика; решение от 25 ноември 2014 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет, T-384/11, EU:T:2014:986, т. 47).

52 В подкрепа на иска по настоящото производство ищецът твърди, че в случая са изпълнени трите посочени по-горе условия.

53 Съветът, подкрепян от Комисията, моли искът да бъде отхвърлен като неоснователен, с мотива че ищецът не е доказал — макар да носи тежестта за това — че в случая са налице всички условия за ангажиране на извъндоговорната отговорност на Съюза.

54 Съгласно постоянната съдебна практика условията за ангажирането на извъндоговорната отговорност на Съюза по смисъла на член 340, втора алинея ДФЕС, както са посочени в точка 51 по-горе, са кумулативни (решение от 7 декември 2010 г., Fahas/Съвет, T-49/07, EU:T:2010:499, т. 92 и 93 и определение от 17 февруари 2012 г., Dagher/Съвет, T-218/11, непубликувано, EU:T:2012:82, т. 34). От това следва, че ако едно от тези условия не е изпълнено, искът трябва да се отхвърли в неговата цялост, без да е необходимо да се изследват другите условия (решение от 26 октомври 2011 г., Dufour/ЕЦБ, T-436/09, EU:T:2011:634, т. 193).

55 Поради това в случая следва да се провери дали ищецът е изпълнил задължението си да докаже, че действието, за което упреква Съветът, а именно приемането на спорните актове и запазването на наименованието му в спорните списъци, е неправомерно, че действително са настъпили имуществените и неимуществените вреди, които твърди, че е претърпял, и че е налице причинно-следствена връзка между приемането на актовете и твърдените вреди.

1. Относно твърдяната неправомерност

56 Ищецът твърди, че е изпълнено условието за наличието на неправомерно поведение на дадена институция, тъй като по същество приемането на спорните актове и запазването на наименованието му в спорните списъци е достатъчно съществено нарушение от страна на Съвета на правни норми, които имат за цел да предоставят права на частноправните субекти — нарушение, което съгласно съдебната практика може да доведе до ангажиране на извъндоговорната отговорност на Съюза.

57 В това отношение, първо, ищецът припомня, че от решение от 21 март 2012 г., Fulmen и Mahmoudian/Съвет (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142), и от решение от 28 ноември 2013 г., Съвет/Fulmen и Mahmoudian (C-280/12 P, EU:C:2013:775), постановено по жалба от Съвета и отхвърлящо посочената жалба (вж. т. 22 по-горе), следва, че спорните актове са незаконосъобразни.

58 Всъщност, от една страна, той припомня, че в решение от 21 март 2012 г., Fulmen и Mahmoudian/Съвет (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142), Общият съд е постановил, че Съветът не е имал никакви доказателства срещу ищеца, за да обоснове включването му в спорните списъци, и счита, че този факт е достатъчно съществено нарушение на правна норма, която има за цел да предостави права на частноправните субекти — нарушение, което може да доведе до ангажиране на извъндоговорната отговорност на Съюза. В отговор на въпроса, поставен в рамките на второто процесуално-организационно действие, той посочва, че с оглед на сходството между правопораждащите факти в настоящия случай и в делото, по което е постановено решение от 30 май 2017 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет (C-45/15 P, EU:C:2017:402), всички констатации относно сериозността на неправомерния характер на поведението на Съвета в последното дело могат да се приложат mutatis mutandis в настоящото производство. Той добавя, че Общият съд следвало стигне до заключение, че единствено отмяната на спорните актове не може да представлява достатъчно удовлетворение за понесените от него неимуществени вреди.

59 От друга страна, ищецът счита, че решението на Съвета, въпреки очевидния характер на неправомерността, установена от Общия съд в решението му от 21 март 2012 г., Fulmen и Mahmoudian/Съвет (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142), да обжалва това съдебно решение, представлява злоупотреба с власт, която има за последица утежняването на претърпяната от него вреда.

60 Второ, ищецът твърди, че спорните мерки са довели до нарушаване на свободата на стопанска инициатива и правото на собственост, с които той разполага съгласно членове 16 и 17 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“). Това нарушение на посочените основни права утежнявало допуснатата от Съвета неправомерност до такава степен, че действията му съставлявали съществено нарушение.

61 В отговора на въпроса, поставен в рамките на второто процесуално-организационно действие, Съветът, подкрепян от Комисията, вече не оспорва неправомерността, произтичаща от приемането на спорните мерки, и приема, че заключенията на Съда в решение от 30 май 2017 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет (C-45/15 P, EU:C:2017:402), относно наличието на достатъчно съществено нарушение на правна норма, която има за цел да предостави права на частноправните субекти, са от значение за настоящия случай, тъй като посочването на ищеца се е случило при обстоятелства, близки до тези, довели до посоченото решение. За сметка на това той се противопоставя на твърденията на ищеца за злоупотреба с власт и нарушение на членове 16 и 17 от Хартата и счита, че решение от 30 май 2017 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет (C-45/15 P, EU:C:2017:402), не дава никакво релевантно указание в това отношение.

62 В конкретния случай в решение от 21 март 2012 г., Fulmen и Mahmoudian/Съвет (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142), Общият съд констатира незаконосъобразността на спорните актове.

63 Въпреки това следва да се припомни, че съгласно трайната практика на Общия съд установяването на незаконосъобразност на правен акт не е достатъчно, колкото и нередно да е допускането на тази незаконосъобразност, за да се приеме, че е изпълнено условието за ангажиране на извъндоговорната отговорност на Съюза, свързано с неправомерността на поведението, в което се упрекват институциите (решения от 25 ноември 2014 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет, T-384/11, EU:T:2014:986, т. 50; в този смисъл решения вж. също от 6 март 2003 г., Dole Fresh Fruit International/Съвет и Комисия, T-56/00, EU:T:2003:58, т. 71—75 и от 23 ноември 2011 г., Sison/Съвет, T-341/07, EU:T:2011:687, т. 31). Ето защо евентуалната отмяна на един или няколко акта на Съвета, които са в основата на изтъкнатите от ищеца вреди, дори когато подобна отмяна е обявена с решение от Общия съд, постановено преди предявяването на иска за обезщетение, не съставлява неопровержимо доказателство за достатъчно съществено нарушение от страна на тази институция, което да позволи ipso jure да се установи наличието на извъндоговорна отговорност на Съюза.

64 Условието, свързано с наличие на неправомерно поведение от страна на институциите на Съюза, изисква достатъчно съществено нарушение на правна норма, която има за цел да предостави права на частноправните субекти (вж. решение от 30 май 2017 г., Safa Nicu Sepahan /Съвет, C-45/15 P, EU:C:2017:402, т. 29 и цитираната съдебна практика).

65 Изискването за достатъчно съществено нарушение на правна норма с предмет предоставянето на права на частноправни субекти има за цел, независимо от характера на съответния незаконосъобразен акт, да предотврати случаите, в които рискът от понасяне на вредите, които претендират засегнатите лица, накърнява способността на съответната институция да упражни в пълна степен правомощията си в обществен интерес както в рамките на нормативната си дейност или на дейността, включваща упражняването на избор от областта на икономическата политика, така и в сферата на административните ѝ правомощия, при това без да пренася върху трети лица тежестта на последиците от явни и неизвиними нарушения (вж. решение от 23 ноември 2011 г., Sison/Съвет, T-341/07, EU:T:2011:687, т. 34 и цитираната съдебна практика и решение от 25 ноември 2014 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет, T-384/11, EU:T:2014:986, т. 51).

66 С оглед на съдебната практика, припомнена в точки 63—65 по-горе, трябва да се провери дали правните норми, които в случая ищецът посочва като нарушени, имат за цел да предоставят права на частноправните субекти и дали Съветът е извършил достатъчно съществено нарушение на посочените норми.

67 В подкрепа на искането си за поправяне на вредите ищецът по същество се обосновава с две основания за неправомерност, а именно, първо, приемането на спорните актове и запазването на наименованието му в спорните списъци, въпреки че Съветът не е разполагал с никакви доказателства в подкрепа на тези действия — противоправност, чиито последици били утежнени от злоупотреба с власт от страна на Съвета, тъй като той подава жалба срещу решението от 21 март 2012 г., Fulmen и Mahmoudian/Съвет (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142), и второ, нарушение на членове 16 и 17 от Хартата.

68 Първо, що се отнася до основанието за неправомерност, изведено от приемането на спорните актове и запазването на наименованието на ищеца в спорните списъци от Съвета, без последният да е разполагал с доказателства в подкрепа на тези действия, следва да се припомни, че в точки 68 и 69 от решение от 25 ноември 2014 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет (T-384/11, EU:T:2014:986), Общият съд приема, че една действаща разумно и с дължима грижа администрация е могла да знае, към момента на приемане на обжалвания във въпросното дело акт, че е длъжна да събере данните или доказателствата, които оправдават отнасящите се до ищеца ограничителни мерки по посоченото дело, за да може в случай на оспорване да докаже, че споменатите мерки са обосновани, като представи тези данни или доказателства пред съда на Съюза. Общият съд стига до извода, че като не е действал по този начин, Съветът е извършил достатъчно съществено нарушение на правна норма, която има за цел да се предоставят права на частноправни субекти, по смисъла на цитираната в точки 63 и 64 по-горе съдебна практика. В точка 40 от решение от 30 май 2017 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет (C-45/15 P, EU:C:2017:402), постановено по жалби срещу решение от 25 ноември 2014 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет (T-384/11, EU:T:2014:986), и отхвърлящо тези жалби, Съдът постановява, че Общият съд правилно е приел, в частност в точки 68 и 69 от решението си, че продължилото почти три години неизпълнение на задължението на Съвета да предостави, в случай на спор, информацията или доказателствата в подкрепа на основанията за приемане на ограничителни мерки по отношение на физическо или юридическо лице, представлява достатъчно съществено нарушение на правна норма, която има за цел да се предоставят права на частноправни субекти.

69 В настоящия случай, както е видно от решение от 21 март 2012 г., Fulmen и Mahmoudian/Съвет (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142), потвърдено с решение от 28 ноември 2013 г., Съвет/Fulmen и Mahmoudian (C-280/12 P, EU:C:2013:775), следва да се посочи, че нарушението, извършено от Съвета, е не само идентично по своя предмет, но и е продължило приблизително шест месеца повече от нарушението, извършено от Съвета в делото, по което е постановено решение от 25 ноември 2014 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет (T-384/11, EU:T:2014:986).

70 От това следва, че от една страна, правната норма, чието нарушение се изтъква в случая, е правна норма, предоставяща права на частноправни субекти, сред които е и ищецът в качеството му на посочено в спорните актове юридическо лице. От друга страна, нарушението на посочената норма представлява достатъчно съществено нарушение по смисъла на съдебната практика, припомнена в точка 64 по-горе.

71 Освен това от изложените от страните при второто процесуално-организационно действие становища относно последиците, които те извеждат от решение от 30 май 2017 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет (C-45/15 P, EU:C:2017:402), за настоящото дело, е видно, че самите те понастоящем споделят разбирането, че сочената неправомерност представлява достатъчно съществено нарушение на правна норма, с която се предоставят права на частноправни субекти.

72 Що се отнася до твърдението, че по същество последното нарушение е още по-сериозно, тъй като било утежнено от факта, че Съветът е злоупотребил с правомощията си чрез подаването на жалба срещу решението от 21 март 2012 г., Fulmen и Mahmoudian/Съвет (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142), този довод не може да бъде подкрепен.

73 Всъщност съгласно постоянната съдебна практика даден акт е опорочен поради злоупотреба с власт само ако въз основа на обективни, относими и непротиворечиви доказателства изглежда, че е бил приет с единствената или поне определяща цел да постигне различни от изложените в него цели или да избегне процедура, специално предвидена от Договора, за да се противодейства на конкретните обстоятелства (вж. решение от 29 ноември 2017 г., Montel/Парламент, T-634/16, непубликувано, EU:T:2017:848, т. 161 и цитираната съдебна практика).

74 В това отношение, от една страна, следва да се има предвид, че правото на обжалване на решенията на Общия съд е заложено в член 256, параграф 1, втора алинея ДФЕС и представлява неразделна част от средствата за правна защита, с които разполага съдебната система на Съюза. Съгласно същия член обжалването пред Съда е ограничено до правни въпроси. Впрочем по силата на член 56, втора алинея, първо изречение от Статута на Съда на Европейския съюз жалба може да бъде подадена от всяка страна, чиито искания са изцяло или частично отхвърлени. От разпоредбите на първичното право на Съюза става ясно, че в рамките на ограниченията, определени от него, всяка страна е свободна не само да обжалва решение на Общия съд, но и да повдига всяко основание, които счита за полезно, за да защити и увенчае с успех исканията си. Ето защо, противно на последното твърдение на ищеца, Съветът не може да бъде упрекнат за подаването на жалба срещу решението от 21 март 2012 г., Fulmen и Mahmoudian/Съвет (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142), за да може, както сочи в писмената си защита, да разполага с „трайна съдебна практика относно ограничителните географски мерки“, тъй като този довод очевидно се отнася до правен въпрос по смисъла на член 256, параграф 1, втора алинея ДФЕС.

75 От друга страна, твърдението на ищеца, че Съветът е обжалвал решението от 21 март 2012 г., Fulmen и Mahmoudian/Съвет (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142), единствено с цел оказване на натиск върху Ислямска република Иран да прекрати ядрената си програма, запазвайки по този начин последиците от спорните актове срещу ищеца, не може да бъде прието. Всъщност това твърдение не само не е подкрепено с никакви доказателства или данни, но във всеки случай е ясно, че запазването на тези последици е неразделно свързано с решението да се подаде жалба съгласно член 60, втора алинея от Статута на Съда на Европейския съюз. Така, по силата на този член „[ч]рез дерогация от член 280 [ДФЕС] решенията на Общия съд, които обявяват регламент за недействителен, влизат в сила само от датата на изтичането на срока, посочен в член 56, първа алинея от настоящия статут или, при предявяването на жалба в този срок, от датата на отхвърлянето на жалбата“.

76 Освен това следва да се припомни (вж. т. 19 по-горе), че по отношение на действието във времето на отмяната на Регламент № 961/2010, в точка 106 от решение от 21 март 2012 г., Fulmen и Mahmoudian/Съвет (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142), Съдът е постановил, че в случая опасността да се засегне сериозно и необратимо ефикасността на наложените с Регламент № 961/2010 ограничителни мерки не изглежда достатъчно голяма, за да обоснове запазването на последиците на посочения регламент спрямо жалбоподателите за период, който превишава предвидения в член 60, втора алинея от Статута на Съда на Европейския съюз. Също така в точка 107 от същото съдебно решение (вж. т. 20 по-горе), той решава да запази последиците от Решение 2010/413, изменено с Решение 2010/644, до влизането в сила на отмяната на Регламент № 961/2010.

77 От изложеното дотук става ясно, че запазването на последиците от спорните актове срещу ищеца след отмяната им с решение от 21 март 2012 г., Fulmen и Mahmoudian/Съвет (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142), произтича от прилагането на разпоредбите на Статута на Съда на Европейския съюз и от суверенната преценка на Общия съд, а не от поведението, за което ищецът упреква Съвета, а именно подаването на жалба срещу посоченото решение.

78 Следователно при липсата на каквито и да било обективни данни, представени от ищеца, че Съветът е обжалвал решение от 21 март 2012 г., Fulmen и Mahmoudian/Съвет (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142), с цел да се навреди или да се упражни натиск върху Ислямска република Иран да прекрати ядрената си програма, доводът за злоупотреба с власт от страна на Съвета, която утежнявала нарушението на разглежданата в настоящия случай правна норма, трябва да бъде отхвърлен като неоснователен.

79 Що се отнася до второто основание за неправомерност, изведено от нарушение на членове 16 и 17 от Хартата, следва да се отбележи, че ищецът само припомня условията, необходими за да се приеме, че се засяга упражняването на правата и свободите, признати от Хартата, и твърди само че наложените му спорни мерки са имали за цел и резултат съществени ограничения на правото му на собственост и свободата му на упражняване на стопанска дейност, признати в членове 16 и 17 от Хартата.

80 Въпреки това, макар съгласно постоянната съдебна практика правото на собственост да е гарантирано от член 17 от Хартата, то не се ползва с абсолютна защита в правото на Съюза, а трябва да бъде отчетено от гледна точка на функцията му в обществото. Следователно върху упражняването на това право могат да се налагат ограничения, при условие че тези ограничения действително отговарят на преследваните от Съюза цели от общ интерес и че не представляват по отношение на преследваната цел непропорционална и нетърпима намеса, която би могла да накърни самата същност на гарантираното по този начин право (вж. решение от 13 септември 2013 г., Makhlouf/Съвет, T-383/11, EU:T:2013:431, т. 97 и цитираната съдебна практика). Тази съдебна практика може да бъде пренесена по аналогия и към свободата на стопанската инициатива, която е гарантирана от член 16 от Хартата.

81 В настоящия случай, първо, трябва да се отбележи, че приемането на спорните актове срещу ищеца, доколкото предвиждат замразяване на неговите средства, финансови активи и други икономически ресурси, има за цел да се предотврати разпространението на ядрени оръжия и по този начин да се окаже натиск върху Ислямска република Иран да прекрати съответните дейности. Тази цел се вписва в по-общата рамка на усилията, свързани с поддържането на мира и международната сигурност, и следователно е легитимна и подходяща (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 13 септември 2013 г., Makhlouf/Съвет, T-383/11, EU:T:2013:431, т. 100 и 101 и цитираната съдебна практика).

82 Второ, спорните мерки са също така необходими, тъй като алтернативни и представляващи по-малка степен на принуда мерки, като например система за предварително разрешение или задължение за последващо обосноваване на използването на прехвърлените средства, не позволяват да бъде постигната също толкова ефективно преследваната цел, а именно да се предотврати разпространението на ядрени оръжия и така да се окаже натиск върху Ислямска република Иран да прекрати съответните дейности, като се има предвид по-конкретно възможността от заобикаляне на наложените ограничения (вж. по аналогия решение от 13 септември 2013 г., Makhlouf/Съвет, T-383/11, EU:T:2013:431, т. 101 и цитираната съдебна практика).

83 Следователно ищецът не е доказал, че спорните актове са нарушили правата му, произтичащи от членове 16 и 17 от Хартата.

84 С оглед на посочените съображения трябва да се направи извод, че само първото основание за неправомерност, изведено от приемането на спорните актове и запазването на наименованието на ищеца в спорните списъци от Съвета, макар последният да не е разполагал с доказателства в подкрепа на това, представлява неправомерност, която може да доведе до ангажиране на отговорността на Съюза по смисъла на съдебната практика, припомнена в точка 64 по-горе.

2. Относно твърдяната вреда и наличието на причинно-следствена връзка между неправомерността на поведението, на което се основава искът, и тази вреда

85 Ищецът счита, че е доказал действителния и сигурен характер на имуществените и неимуществени вреди, претърпени от него в резултат на спорните актове, както и причинно-следствената връзка между неправомерността на поведението, на което се основава искът, и твърдените вреди. С оглед на конкретните обстоятелства по случая той счита, че решение от 30 май 2017 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет (C-45/15 P, EU:C:2017:402), не поставя под въпрос основателността на искането му за обезщетение.

86 В репликата си той твърди, че Съветът се стреми, в нарушение на член 340 ДФЕС, да наложи условия, които правят невъзможно или изключително трудно за частноправните субекти да упражнят на практика правото си на обезщетение.

87 В отговор на довода на Съвета за липсата на причинно-следствена връзка, с оглед на ограничителните мерки, приети срещу него през 2011 г. в Съединените щати (наричани по-нататък „мерките на Съединените щати“), ищецът отбелязва, че мерките на Съединените щати са били предприети година и половина след спорните актове и че се позовават на спорните актове като на „доказателства“. Следователно мерките, произтичащи от тези актове, не можели да му причинят самостоятелна вреда, и поради това всички евентуално причинени вреди възниквали пряко от неправомерното поведение на Съвета и същият бил длъжен да ги поправи. От друга страна, ищецът напомня, че отношенията между Ислямска република Иран и Съединените щати са прекъснати от 1980 г. и че от 1995 г. насам Съединените щати са забранили всички дейности и сделки с ирански дружества. Следователно, тъй като не поддържал отношения с дружества, установени в Съединените щати, и нямал активи в тази държава, мерките на Съединените щати не можели да му причинят никаква вреда.

88 Съветът, подкрепян от Комисията, възразява срещу доводите на ищеца. Той счита, че изводите на Съда в решение от 30 май 2017 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет (C-45/15 P, EU:C:2017:402), относно условията за обезщетяване на имуществени и неимуществени вреди са относими и подкрепят доводите му по настоящото дело. Освен това по отношение както на имуществените, така и на неимуществените вреди, които се твърди, че ищецът е претърпял в Иран, Съветът отбелязва, че по времето на прилагане на спорните мерки той е бил също обект на мерките на Съединените щати, които може да са имали еднакво вредно или дори по-вредно въздействие и които все още са в сила. В писмената дуплика той твърди, че мерките на Съединените щати са оказали реално въздействие върху стопанската дейност на ищеца.

89 Необходимо е да се проучи дали ищецът е представил доказателства за твърдяната вреда и за причинно-следствената връзка между неправомерността на поведението, на което се основава искът, и тази вреда.

90 Що се отнася до условието за действителното наличие на вредата, според съдебната практика извъндоговорната отговорност на Съюза може да бъде ангажирана само ако ищецът наистина е претърпял действителна и сигурна вреда (вж. в този смисъл решения от 27 януари 1982 г., De Franceschi/Съвет и Комисия, 51/81, EU:C:1982:20, т. 9 и от 16 януари 1996 г., Candiotte/Съвет, T-108/94, EU:T:1996:5, т. 54). Ищецът трябва да докаже, че това условие е изпълнено (вж. решение от 9 ноември 2006 г., Agraz и др./Комисия, C-243/05 P, EU:C:2006:708, т. 27 и цитираната съдебна практика), и по-специално да представи убедителни доказателства както за наличието, така и за размера на вредата (вж. решение от 16 септември 1997 г., Blackspur DIY и др./Съвет и Комисия, C-362/95 P, EU:C:1997:401, т. 31 и цитираната съдебна практика).

91 По-конкретно, във всяко искане за обезщетение за вреди, независимо дали става въпрос за имуществени или за неимуществени вреди, символично или за получаване на реално обезщетение, трябва да се уточнява естеството на вредите, които се твърди, че са претърпени, с

оглед на поведението, за което се упреква причинителят, и дори приблизително да се оцени цялата вреда (вж. решение от 26 февруари 2015 г., Sabbagh/Съвет, T-652/11, непубликувано, EU:T:2015:112, т. 65 и цитираната съдебна практика).

92 Що се отнася до условието за наличие на причинно-следствена връзка между твърдяното поведение и твърдяната вреда, то вредата трябва да произтича достатъчно пряко от твърдяното поведение, което трябва да бъде определящата причина за вредата, но липсва задължение да се поправя всяка, дори далечна, вредоносна последица, която е резултат от незаконосъобразно положение (вж. решение от 10 май 2006 г., Galileo International Technology и др./Комисия, T-279/03, EU:T:2006:121, т. 130 и цитираната съдебна практика; в този смисъл вж. също решение от 4 октомври 1979 г., Dumortier и др./Съвет, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 и 45/79, EU:C:1979:223, т. 21). Ищецът трябва да докаже съществуването на причинно-следствена връзка между твърдяното поведение и твърдяната вреда (вж. решение от 30 септември 1998 г., Coldiretti и др./Съвет и Комисия, T-149/96, EU:T:1998:228, т. 101 и цитираната съдебна практика).

93 В светлината на посочената по-горе съдебна практика е необходимо да се проучи дали в настоящия случай ищецът е доказал действителния и сигурен характер на имуществените и неимуществените вреди, които твърди, че е претърпял в резултат на приемането на спорните актове и на запазването на наименованието му в спорните списъци, и наличието на причинно-следствена връзка между това приемане и посочените вреди.

а) Относно твърдяната имуществена вреда и наличието на причинно-следствена връзка

94 Ищецът твърди, като се основава на доклад от 21 юли 2015 г., който е изготвен от счетоводна фирма, вписана в камарата на експерт-счетоводителите в регион Париж Ил дьо Франс (Франция), и е представен като приложение A.2 към исковата молба (наричан по-нататък „доклад от счетоводната експертиза“), че в резултат на приемането на спорните актове е претърпял два вида имуществени вреди в Иран, както и два вида имуществени вреди в Европа. За всички тези вреди той иска Съветът да бъде осъден да му заплати обезщетение в общ размер от 11 009 560 EUR.

95 В отговор на въпрос, поставен в рамките на третото процесуално-организационно действие относно несъответствието между общия размер на имуществените вреди, посочени в петитума на исковата молба, а именно 11 009 560 EUR, и сбора от сумите, свързани с различните претендирани имуществени вреди, посочени в мотивите на исковата молба, ищецът твърди, че това несъответствие произтича от допусната от него явна техническа грешка, която трябва да бъде взета предвид от Общия съд. Всъщност той посочва размера на всяка от финансовите и оперативните вреди, претърпени в Иран в точки Д.1.1.2., Д.1.1.3. и Д.1.1.4. от исковата молба, но е пропуснал да направи това по отношение на финансовите и оперативните вреди, понесени в Иран, посочени в точка Д.1.1.1. Ищецът уточнява обаче, че размерът на тези имуществени вреди, изведен от „намаляването на нетния счетоводен резултат“, възлизащо според него на 2 932 367 EUR, е включен в общия размер на имуществените вреди, за които той потвърждава, че са в размер на „11 009 560 EUR[,] както е посочено отново [в] петитума на исковата молба, а също и в стр. 35 от приложение A.2 към исковата молба“.

96 Следва да се отбележи, че за да докаже действителното наличие на вредата и на причинно-следствената връзка, ищецът разчита до голяма степен на доклада от счетоводната експертиза. Това е видно от сравнителния прочит на точки 60—101 от исковата молба, включени в раздел Д, озаглавен „Относно имуществената вреда и наличието на причинно-следствена връзка“, и на текста на стр. 8—27 от доклада. В тези точки от исковата

молба се повтарят дословно цели откъси от посочените страници на доклада от счетоводната експертиза. В най-добрия случай ищецът на някои места се е постарал да изготви резюме на части от посочения доклад, като единствено е премахнал някои пасажи.

97 При тези обстоятелства и тъй като голяма част от претенциите на ищеца за твърдените от него имуществени вреди се основават на оценките, включени в доклада от счетоводната експертиза, преди да се разгледат имуществените вреди, които ищецът твърди, че е претърпял в Иран и в Европа, и наличието на причинно-следствена връзка, като първа стъпка е необходимо да се изследва доказателствената стойност на доклада от счетоводната експертиза.

1) Относно проверката на доказателствената стойност на доклада от счетоводната експертиза

98 При липсата на правна уредба на Съюза относно понятието за доказателство, съдът на Съюза е прогласил принцип на свобода на събирането на доказателства или на свобода на доказателствените средства, който трябва да се схваща като възможност, с оглед доказването на даден факт, за привеждане на доказателствени средства от всякакво естество, каквито са свидетелските показания, писмените доказателства, самопризнанията и т.н. (вж. в този смисъл решения от 23 март 2000 г., Met-Trans и Sagpol, C-310/98 и C-406/98, EU:C:2000:154, т. 29, от 8 юли 2004 г., Dalmine/Комисия, T-50/00, EU:T:2004:220, т. 72 и заключение на генералния адвокат Mengozzi по дело Archer Daniels Midland/Комисия, C-511/06 P, EU:C:2008:604, т. 113 и 114). Корелативно съдът на Съюза е прогласил принципа на свободна преценка на доказателствата, съгласно който определянето на надеждността, или с други думи, на доказателствената стойност на доказателство, е оставено на вътрешното убеждение на съда (решение от 8 юли 2004 г., Dalmine/Комисия, T-50/00, EU:T:2004:220, т. 72 и заключение на генералния адвокат Mengozzi по дело Archer Daniels Midland/Комисия, C-511/06 P, EU:C:2008:604, т. 111 и 112).

99 За да се установи доказателствената стойност на даден документ, трябва да се вземат предвид няколко аспекта, като произходът на документа, обстоятелствата по неговото изготвяне, неговият адресат и съдържанието му и да се постави въпросът дали предвид тези елементи съдържащата се в него информация изглежда разумна и надеждна (решения от 15 март 2000 г., Cimenteries CBR и др./Комисия, T-25/95, T-26/95, T-30/95—T-32/95, T-34/95—T-39/95, T-42/95—T-46/95, T-48/95, T-50/95—T-65/95, T-68/95—T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 и T-104/95, EU:T:2000:77, т. 1838 и от 7 ноември 2002 г., Vela и Tecnagrind/Комисия, T-141/99, T-142/99, T-150/99 и T-151/99, EU:T:2002:270, т. 223).

100 В този контекст съдът на Съюза вече е приел, че представен от ищец анализ не може да се счита за безпристрастна и независима експертиза, тъй като е бил поискан и финансиран от самия него и изготвен въз основа на предоставени от него данни, чиято точност или релевантност не е била предмет на каквато и да било независима проверка (вж. в този смисъл решение от 3 март 2011 г., Siemens/Комисия, T-110/07, EU:T:2011:68, т. 137).

101 Съдът на Съюза вече е имал повод да потвърди също че експертен доклад може да се счита за доказващ само поради неговото обективно съдържание и че само по себе си недоказано твърдение, посочено в подобен документ, не е убедително (вж. в този смисъл решение от 16 септември 2004 г., Valmont/Комисия, T-274/01, EU:T:2004:266, т. 71).

102 Именно в светлината на принципите, припомнени в точки 98—101 по-горе, следва да се прецени доказателствената стойност на доклада от счетоводната експертиза в настоящия случай.

103 В това отношение е необходимо да се отбележи, че докладът от счетоводната експертиза е изготвен от счетоводна фирма, вписана в камарата на експерт-счетоводителите в регион Париж Ил дьо Франс. В писмото от 21 юли 2015 г. от тази счетоводна фирма до ищеца, намиращо се на стр. 2 и 3 от споменатия доклад, е посочено, че в съответствие с условията, определени на работна среща от 18 юни 2015 г., възложената на това дружество от ищеца задача е да се оценят вредите, причинени от спорните мерки в Иран и в Европа на ищеца и на неговия мажоритарен акционер г-н Mahmoudian. За изпълнението на тази задача в писмото по-специално е посочено, че „[този] доклад е изготвен въз основа на документите, които ни бяха предоставени от дружеството Fulmen, и данни от иранските институции“. От текста на това писмо става ясно, че докладът от счетоводната експертиза е изготвен по искане на ищеца с цел да удостовери в рамките настоящия спор действителното наличие и размера на твърдяната имуществена вреда, както и че той се основава предимно на предоставените от ищеца документи. Важно е да се подчертае, че тези документи, към които в някои случаи се препраща в бележки под линия, не са приложени към доклада от счетоводната експертиза.

104 Поради контекста, в който е бил изготвен докладът от счетоводната експертиза и по силата на принципите, припомнени в точки 98—101 по-горе, доказателствената стойност на този доклад трябва да се счита за относителна. Той не може да се счита за достатъчен, за да докаже това, което съдържа, по-специално по отношение на действителното наличие и размера на твърдяната вреда. Най-много той може да служи като prima facie доказателство, при условие че бъде потвърден с други доказателства.

105 По отношение на посоченото в точка 96 по-горе обстоятелство, а именно че за да докаже наличието на вреда и на причинно-следствена връзка, ищецът разчита до голяма степен, ако не и изключително и само, на доклада от счетоводната експертиза, в светлината на принципа на свобода на събирането на доказателства или на свобода на доказателствените средства, припомнен в точка 98 по-горе, такова използване на този вид документ само по себе си е допустимо.

106 Въпреки това, както е посочено в точка 104 по-горе, с оглед на контекста, в който е бил изготвен, макар и подпечатан с „печат“ на експерт-счетоводител, и в съответствие със съдебната практика, припомнена в точки 98—101 по-горе, докладът от счетоводната експертиза не може да се счита за достатъчен, при липса на допълнителни доказателства, които да го обосновават, по-специално по отношение на действителното наличие и размера на твърдяната вреда.

2) Относно имуществените вреди, които се твърди, че са претърпени в Иран, и наличието на причинно-следствена връзка

107 Ищецът поддържа, че след налагането на спорните мерки е претърпял имуществени вреди в Иран, които класифицира в две категории, а именно, от една страна, финансови и оперативни вреди, а от друга страна, по същество — вреди от търговско или структурно естество.

108 От самото начало следва да се отбележи, че в точки 78, 80 и 81 от исковата молба ищецът изрично посочва, като същевременно ги разпределя в двете категории имуществени вреди, споменати в точка 107 по-горе, че в това отношение в искането за обезщетение не включва вредите, свързани съответно с договорните неустойки, дължими на клиентите му поради забава при изпълнението на строителните обекти, загубата на международните измерения на дейността му и напускането на ключови лица и ръководители.

i) Относно финансовите и оперативните вреди

109 Ищецът твърди, че спорните мерки са засегнали изпълнението на текущи проекти поради невъзможност да закупи определено оборудване от Европа, в някои случаи поради невъзможност да се замени това оборудване и следователно поради неспособността му да изпълни съответните проекти, а в случаите, в които успява да замени съответното оборудване, поради значителни забавяния в изпълнението на проектите и загуба на печалба, произтичаща от тези промени. Това довело до три вида вреди, а именно намаляване на годишния нетен счетоводен резултат, невъзможност да доведе до край четири договора в процес на изпълнение в Иран между 2010 г. и 2014 г. и невъзможност за получаването на нови поръчки в Иран през разглеждания период.

110 Съветът, подкрепян от Комисията, възразява срещу доводите на ищеца, свързани с искането му за обезщетение за предполагаемите финансови и оперативни вреди, които били претърпени в Иран.

111 На първо място, по отношение на вредата, изведена от намаляването на нетния му счетоводен резултат, ищецът твърди, че оборотът, нетната счетоводна печалба и нормата на печалбата са намалели значително, считано от 2011 г. Намаляването в коефициента „нетен финансов резултат/оборот“ (от 2,14 % за периода 2007—2011 г. до - 4,35 % за периода 2011—2014 г.) било пряко свързано с включването му в спорните списъци. Това намаляване възникнало в резултат на следните пет фактора: увеличението на финансовите и банковите разходи, дължимите на клиентите договорни неустойки за забавено изпълнение на проектите, увеличението на покупната цена на суровините, причинено от използването на посредници за покупките му от чужбина, развалянето на договори за дистрибуция с голяма норма на печалба, като например договора за дистрибуция с дружеството Omicron, и допълнителните разходи, породени от спорните мерки, като последващо преразглеждане на предложените проучвания и съоръжения, търсене на потенциални нови доставчици и преразпределение на персонала с цел управление на спорните мерки. В репликата си ищецът представя обобщена таблица, в която се съдържа методът, използван за изчисляване на вредата, изведена от намаляването на нетния му счетоводен резултат.

112 Що се отнася до доказателствата за действителното наличие на вредата, изведена от намаляване на нетния му счетоводен резултат, най-напред трябва да се отбележи, както подчертава Съветът, че в исковата молба ищецът не формулира искане за конкретно изразено в цифри обезщетение за тази вреда като цяло.

113 Както е посочено в точка 95 по-горе, в отговор на въпрос в рамките на третото процесуално-организационно действие ищецът обяснява тази липса на искане за конкретно изразено в цифри обезщетение за вредата, изведена от намаляването на нетния му счетоводен резултат, с допусната от него явна техническа грешка, която трябвало поради това да бъде взета предвид от Общия съд.

114 На първо място обаче, трябва да се приеме, че макар липсата на оценка на имуществените вреди, посочени в раздел Д.1.1.1 от исковата молбата, да е обективна, тя не изглежда да разкрива явна техническа грешка, противно на твърденията на ищеца.

115 Всъщност следва да се отбележи, че по отношение на петте фактора, посочени като източник на вредите в раздел Д.1.1.1, изложението, свързано съответно с втория фактор — „платените на клиентите неустойки за забава“, и с третия фактор — „увеличението на разходите за закупуване на суровини“, изобщо не включва оценка. При тези обстоятелства може да се заключи, че липсата на оценка на общия размер на вредите, посочени в раздел Д.1.1.1, може да се обясни с

липсата на оценка на всеки от посочените фактори, от които произтича вредата. Поради това допуснатата от ищеца техническа грешка не е очевидна до степен, че да може да бъде взета предвид от Общия съд.

116 Второ, следва да се припомни, че съгласно трайно установената съдебна практика, макар текстът на исковата молба да може да бъде обосноваван и допълван по конкретни въпроси чрез препращане към определени пасажи от приложени към нея материали, общото препращане към други документи, макар и приложени към исковата молба, не може да компенсира липсата на съществените елементи от правните доводи, които трябва да се съдържат в исковата молба. Нещо повече, Общият съд не следва да търси и да определя в приложенията основанията и доводите, които би могъл да приеме, че представляват основание на иска, тъй като приложенията имат чисто доказателствена и документална функция (вж. решение от 14 декември 2005 г., Honeywell/Комисия, T-209/01, EU:T:2005:455, т. 57 и цитираната съдебна практика).

117 В случая, действително, в своя отговор на въпроса, поставен в рамките на третото процесуално-организационно действие, както е посочено в точка 95 по-горе, ищецът по никакъв начин не показва, че явната техническа грешка, на която се основава, би могла да се установи при прочита на доклада от счетоводната експертиза.

118 Следва да се отбележи обаче, че точки 62—74 от исковата молба, включени в раздел Д.1.1.1., повтарят почти дословно текстовете на стр. 9—13 от доклада от счетоводната експертиза, които са включени в „Параграф 1: „Намаляване на нетния счетоводен финансов резултат““ в този доклад. При все това сравнителният прочит на посочените точки от исковата молба и на текстовете от доклада от счетоводната експертиза показва, че копирането на текстове от ищеца не е било изчерпателно. Всъщност, както таблица 6, представена на стр. 12 и 13 от този доклад, озаглавена „Последици от намаляването на коефициента между нетния счетоводен резултат и [оборота] [между 2011 г. и 2014 г.]“, така и заключението, съдържащо се на стр. 13 от същия доклад, в което е посочена оценката на въпросната имуществена вреда, а именно 2 932 367 EUR, не са били възпроизведени от ищеца.

119 С оглед на съдебната практика, припомнена в точка 116 по-горе, Общият съд обаче не следва да прави преценка дали фактът, че ищецът не е копирал нито таблицата, нито заключението, споменати в точка 118 по-горе, е резултат от съзнателен избор от негова страна, предвид правото му на собствена преценка при формулирането на доводите и изготвянето на писмените му изявления, или е само пропуск, който представлява явна техническа грешка, която Общият съд би могъл да вземе предвид.

120 С оглед на посочените по-горе съображения следва да се направи изводът, че ищецът не е доказал наличието на твърдяната вреда, така че, без да е необходимо да се разглежда причинно-следствената връзка, искането за обезщетение за вредата, изведена от „намаляването на неговия нетен счетоводен резултат“, трябва да бъде отхвърлено като неоснователно.

121 На второ място, по отношение на вредата, изведена от развалянето на четири договора в процес на изпълнение, а именно проектите Kamyaran & Shaked, Mahyar, 6 Trans Khouzestan и GIS Tehran, която според ищеца възлиза на 771 577 EUR, е достатъчно да се отбележи, че той очевидно не успява да докаже причинно-следствената връзка между твърдяното поведение и вредата.

122 Всъщност ищецът твърди единствено че от една страна, тъй като неговите търговски партньори са отказали да му осигурят оборудването, което той е трябвало да достави, е бил принуден да спре изпълнението на четири проекта в Иран между 2010 г. и 2014 г., и от друга страна, че приемането на спорните актове представлявало единственият решаващ фактор, довел до прекратяването на договорите.

123 В подкрепа на това двойно твърдение ищецът се позовава само на приложение A.6 към исковата молба, което съдържало „[к]опие от документи по проектите Kamyaran, Trans, Mahyar, GIS Tehran“. В репликата си той добавя като приложения B.5, B.6 и B.7 три документа, съдържащи изчисления на нормата на печалба за три от тези четири проекта и съответния прогнозен бюджет.

124 Трябва да се отбележи, че нито доводите, изложени в исковата молба (ограничени до няколко реда) и в репликата, нито приложените към тях документи могат да се считат за някакво начало на доказване на причинно-следствената връзка между твърдяното поведение и вредата.

125 Всъщност исковата молба и репликата не съдържат никакви данни и доказателства, чрез които може да се установи, че спорните мерки, както твърди ищецът, са били определяща причина за прекратяването на четирите проекта, посочени в исковата молба. По подобен начин, що се отнася до твърдения отказ на търговските му партньори да доставят оборудването, необходимо за изпълнението на тези проекти, ищецът не предоставя никакви доказателства за подобен отказ.

126 Единствено в репликата той уточнява, че предполагаемата вреда не може да е причинена от мерките на Съединените щати, тъй като, от една страна, той не поддържа никакви отношения с американски дружества, нито извършва търговски доставки със Съединените щати, и от друга страна, в областта на оборудването най-големите доставчици в света са три европейски дружества, а именно Schneider, ABB и Siemens.

127 Въпреки това подобни твърдения не могат по никакъв начин да се считат за доказателство, че твърдяното поведение е определящата причина за разглежданата вреда, а именно развалянето на четирите договора в процес на изпълнение в Иран.

128 Предвид изложеното дотук, тъй като ищецът не е представил доказателства за причинно-следствената връзка, искането за обезщетение за вредите, произтичащи от развалянето на четири договора, следва да се отхвърли като неоснователно.

129 На трето място, по отношение на вредата, свързана със загубата на нови договори в Иран, ищецът твърди, че след като е бил лишен от източниците си на доставки и от членове на своя персонал, той не е бил в състояние да получава нови поръчки в тази държава през спорния период. Следва да се приеме, че под „спорния период“ ищецът има предвид периода между първото вписване на наименованието му на 26 юли 2010 г. (вж. т. 10 по-горе) и заличаването на наименованието му от спорните списъци на 19 декември 2013 г. (вж. т. 23 по-горе) (наричан по-нататък „спорният период“). Той оценява размера на претърпените от това вреди на 2 838 897 EUR. Отново, най-напред, следва да се отбележи, че ищецът не представя доказателство за причинно-следствената връзка между твърдяното поведение и вредата.

130 Всъщност в тази връзка той твърди само че с оглед на статистическите данни за инвестициите в електроенергийния сектор в Иран и промяната на пазарния му дял в този сектор, който е намалял от 10,69 % през осемте години, предшестващи спорните мерки, на 2,70 % през спорния период, „става ясно, че санкциите са довели до значително намаляване на пазарния дял на ищеца“.

131 На първо място обаче цифровите данни в таблица 9 от доклада от счетоводната експертиза показват, че след като са се увеличили от 786 000 000 EUR през 2007—2008 г. до 1 070 785 714 EUR през 2008—2009 г., инвестициите в електроенергийния сектор в Иран са намалели с приблизително с 16,6 % за финансовата 2009—2010 г., след това с приблизително 10 % за финансовата 2010—2011 г. и с приблизително 33,44 % за финансовата 2011—2012 г. и накрая с

приблизително 52,7 % за финансовата 2012—2013 г. Поради това тези данни показват, че още от финансовата 2009—2010 г., т.е. преди приемането на спорните актове, инвестициите в електроенергийния сектор в Иран започват да намаляват значително.

132 От друга страна, от таблица 10 от доклада от счетоводната експертиза става ясно, че наистина ищецът не е сключвал нови договори през финансовите 2012—2013 г. и 2013—2014 г. Въпреки това от същата таблица е видно, че през финансовите 2011—2012 г., т.е. повече от година след приемането на спорните актове, ищецът е успял да сключи договори за сума, двойно по-голяма от тази на договорите, които е сключил през 2010—2011 г.

133 Следователно данните в таблици 9 и 10 от доклада от счетоводната експертиза не могат да докажат причинно-следствената връзка между твърдяното поведение и разглежданите вреди.

134 На следващо място, трябва също така да се подчертае, че тъй като спорните мерки са приложими само в Съюза, те сами по себе си не съдържат забрана за ищеца да кандидатства за възлагането на нови поръчки в Иран. Ищецът обаче не представя никакви доказателства, от които да е видно, че най-малкото е участвал в търгове за възлагане на такива поръчки и че офертата му е била отхвърлена, по-специално, както той твърди, с оглед на недостатъчния му технически и експертен капацитет. В крайна сметка той дори не претендира, че е кандидатствал за възлагането на каквито и да било поръчки в Иран, а само заявява, че не е сключил нито един договор за изпълнение на такава поръчка между 2012 г. и 2014 г.

135 На последно място, ищецът не уточнява от какви източници на доставка на електрически инсталации и от кои членове на персонала му, притежаващи необходимия професионален опит за изпълнението на такъв вид договори, е бил лишен в резултат на приемането на спорните актове.

136 С оглед на посочените съображения ищецът не доказва, че приемането на спорните мерки обяснява намаляването на пазарния му дял в електроенергийния сектор в Иран. Всъщност както трудностите, пред които е изправен въпросният сектор по отношение на намаляващите инвестиции, така и самата липса на доказателства, че е участвал в процедури за възлагане на поръчки в този сектор, биха могли да обяснят такова намаляване на пазарния дял.

137 Предвид това, тъй като ищецът не е представил доказателства за причинно-следствената връзка, искането за обезщетение за вредата, изведена от загубата на нови договори в Иран, трябва да се отхвърли като неоснователно.

138 С оглед на всички посочени по-горе съображения искането за обезщетение за финансови и оперативни вреди следва да се отхвърли като неоснователно.

ii) Относно вредите от търговско или структурно естество

139 Що се отнася по същество до вредите от търговско или структурно естество, за които иска обезщетение, ищецът твърди, първо, че включването на наименованието му в спорните списъци е довело до прекъсване на отношенията му с обслужващите го банки и с привилегированите му партньори. Второ, за да се избегнат „каскадните санкции“, вписването му в спорните списъци изисквало структурно намаляване на групата чрез принудителна продажба на дяловите му участия в шест други ирански дружества, три от които мажоритарни.

140 Съветът, подкрепян от Комисията, настоява за отхвърлянето на искането за обезщетение за твърдените вреди от търговско или структурно естество, понесени в Иран.

141 На първо място, що се отнася до прекратяването на търговските му отношения с банка Tejarat и шест привилегировани партньори, дружеството Omicron, от една страна, и пет други дружества, от друга страна, което било причинено от спорните актове, наистина, ищецът признава, че прекратяването на тези различни партньорства е оказало въздействие върху неговата дейност, което вече е отчетено при изчислението на намаляването на неговия нетен счетоводен резултат, вече посочено в категорията на финансовите и оперативните вреди. При все това по отношение на сега претендираната вреда той се позовава и на щетите, настъпили след отмяната на санкциите, които по същество са свързани с перспективите за възстановяване на тези привилегировани партньорства. Загубата на тези привилегировани партньорства, отделно от нереализираната през спорния период печалба, според него му е причинила вреда, която той оценява на 1 026 974 EUR.

142 В отговор на въпрос, зададен от Общия съд, първоначално в третото процесуално-организационно действие, а след това и в хода на съдебното заседание, ищецът заявява, че се отказва от искането си за обезщетение за вреди, свързани с прекратяването на отношенията с банка Tejerat, което е отбелязано в протокола от заседанието. Следователно разглеждането на вредите, изведени от прекратяването на търговските отношения, се ограничава до шестте привилегировани партньорства, на които се позовава ищецът.

143 В тази връзка, на първо място, по отношение на прекратяването на отношенията с дружеството Omicron, на което ищецът посочва, че е бил изключителен дистрибутор от 2003 г. и което след приемането на спорните актове е предоставило изключителните права за дистрибуция на друго иранско дружество, ищецът оценява претърпените вреди на 526 974 EUR — сума, съответстваща на годишната печалба, която би реализирал за тригодишен период, при прилагане на норма от 22 % върху средна годишна стойност на редовни продажби, оценена на 798 449 EUR.

144 По отношение на доказването на вредата трябва да се констатира, че в настоящия случай ищецът търси обезщетение за бъдеща загуба на печалба, която той изчислява въз основа на тригодишна прогноза.

145 Следва обаче да се констатира, че ищецът по никакъв начин не доказва нереализираната печалба след прекратяването на въпросните договорни отношения. В най-добрия случай се задоволява да се позове на прилагането на нетна норма на печалба в размер на 22 %, върху средна годишна стойност на редовни продажби, която оценява на 798 449 EUR.

146 От една страна, нито исковата молба, нито дори докладът от счетоводната експертиза или представените от него данни показват как ищецът е изчислил стойността на „редовните продажби на средна годишна стойност от 798 449 EUR“, на която се позовава. Тази стойност обаче служи за основа на изчисленията му на твърдяната вреда. От друга страна, ищецът не е представил също каквото и да било доказателство, че в действителност реализира, както твърди, нетна норма на печалба в размер на 22 %. Той посочва единствено, видно от включената към точка 86 от исковата молба бележка под линия, че такава норма „е била изчислена […] за най-голямата продажба и като се отчетат 30 % разходи“, без да е възможно да се определи на кои документи се основава ищецът като доказателства за действителното наличие на разглежданата вреда.

147 С оглед на посочените съображения трябва да се направи изводът, че що се отнася до прекратяването на търговските отношения с дружеството Omicron, ищецът не е представил доказателства за действителни и сигурни вреди.

148 Следователно, без да е необходимо да се проверява дали причинно-следствената връзка е била доказана, искането за обезщетение за вреди, произтичащи от прекратяването на търговските му отношения с дружеството Omicron, следва да се отхвърли като неоснователно.

149 Второ, що се отнася до привилегированите партньорства с пет други дружества, ищецът оценява разходите за възстановяване на такива търговски отношения на 100 000 EUR за всеки отделен случай.

150 Поради това още в самото начало, що се отнася до доказателствата за вредата, е достатъчно да се отбележи, че ищецът не представя документи за съществуването и естеството на отношенията с въпросните пет дружества преди приемането на спорните актове. Освен това трябва да се посочи, че ищецът отново се основава на бъдещи и хипотетични разходи, чиято оценка е изцяло произволна и представена като обща сума. Следователно вредата, за която се твърди, че е нанесена от прекратяването на търговските отношения с петте дружества, посочени в точка 141 по-горе, не е нито действителна, нито сигурна.

151 Предвид изложеното, искането за обезщетение за вреди, произтичащи от прекъсването на отношенията между ищеца и дружеството Omicron и неговите пет други привилегировани партньори, трябва да се отхвърли като неоснователно.

152 На второ място, ищецът твърди, че е трябвало да прехвърли дяловите си участия в няколко ирански дружества, за да избегне „каскадни санкции“. Той посочва, че тъй като не е в състояние да изчисли размера на финансовата загуба, произтичаща от тези принудителни прехвърляния, както и намаляването на капацитета си, е определил количествено само разходите, необходими за възстановяване на тези участия. В тази връзка той оценява разходите за предварителен одит и правни разноски на 30 000 EUR за мажоритарен дял и на 5 000 EUR за миноритарно дялово участие, т.е. на обща стойност 105 000 EUR. Към репликата ищецът прилага оферта за услугите по контрол на тези дружества с оглед на възстановяването на група със същия размер.

153 Що се отнася до доказателствата за нанесените вреди, отново следва да се констатира, че твърдяната по това дело вреда е изцяло хипотетична и бъдеща. Всъщност ищецът не представя никакви доказателства, които биха могли да обосноват двата вида суми, претендирани като разходи за предварителен одит и правни разноски, които следвало да бъдат направени при възстановяването на мажоритарните и миноритарните дялови участия. Също така е наложително да се отбележи, че в това отношение самият ищец признава в точка 11 от исковата си молба, че не е в състояние да оцени, от една страна, размера на финансовите загуби, произтичащи от въпросните принудителни прехвърляния, и от друга страна, намаляването на капацитета си. При все това остойностяването на дяловите участия в дружествата, които той твърди, че е бил принуден да прехвърли, е от съществено значение за оценката на вредите, за които се твърди, че са понесени. Всъщност, дори ако ищецът е решил да прехвърли дяловите си участия в няколко ирански дружества, за да избегне „каскадни санкции“, това само по себе си не може да е достатъчно, за да се докаже съществуването на вреда. Освен това ищецът не обяснява по никакъв начин защо не е в състояние да извърши такава оценка на вредите, на които се позовава.

154 Що се отнася до причинно-следствената връзка, трябва да се отбележи, че ищецът не представя никакви доказателства, че прехвърлянето на дяловите му участия в няколко ирански дружества е било резултат от мярка, свързана с приемането на спорните актове. Освен това той не обяснява какви са конкретните компетенции и технологии, с които разполагат дружествата, в които е притежавал дялово участие, които биха могли да доведат до опасност от „каскадни санкции“. Единствено от текста, намиращ се под таблица 16, представена на стр. 22 от доклада от счетоводната експертиза, на която страница ищецът се позовава в точка 91 от исковата молба, се посочва, че прехвърлените дялови участия първоначално били придобити или за обогатяване на офертата на ищеца с продукти и услуги в допълнение към предлаганите от него, или за упражняване на влияние в предприятия, които биха могли да създадат пазарни възможности. Въпреки това, макар това описание с общи понятия на инвестиционния му избор да отразява

прибягването до относително разпространена икономическа корпоративна стратегия, то не позволява да се разбере защо ищецът твърди, че е трябвало да прехвърли дяловите си участия в съответните ирански предприятия.

155 С оглед на посочените съображения, при липса на представени доказателства за вредата и за причинно-следствената връзка, искането за обезщетение за вреди, произтичащи от принудителното прехвърляне на дяловите участия на ищеца в няколко ирански дружества с цел да се избегнат „каскадни санкции“, трябва да се отхвърли като неоснователно.

156 От всички изложени дотук съображения следва, че искането за обезщетение за имуществени вреди, за които се твърди, че са претърпени в Иран, трябва да бъде отхвърлено като неоснователно.

3) Относно имуществените вреди, за които се твърди, че са претърпени в Европа, и наличието на причинно-следствена връзка

157 Що се отнася до имуществените вреди, за които се твърди, че са претърпени в Европа, ищецът посочва, че след налагането на спорните мерки е претърпял вреди, свързани най-напред с прякото му участие в капитала на регистрираното по френското право дружество Codefa Connectique S.A.S. (наричано по-нататък „Codefa“), след това със загуба на активи, поверени на австрийско дружество, наречено SED, и накрая със замразяването на няколко научноизследователски и развойни проекта, които е започнал от 2007 г. нататък в сътрудничество с няколко европейски дружества.

158 Съветът възразява срещу доводите на ищеца във връзка с имуществените вреди, за които се твърди, че са претърпени в Европа.

159 На първо място, що се отнася до искането за обезщетение за понесената от ищеца вреда в резултат на прехвърлянето на дяловото му участие в Codefa — дъщерното му дружество във Франция, той я оценява на 244 109 EUR, предвид стойността на сделката по прехвърлянето, към която добавя 30 000 EUR разходи по прехвърлянето. В репликата той посочва, че прехвърлянето е могло да позволи на другите акционери да ограничат вредите си, свързани с Codefa. В тази връзка той прилага към репликата фактура за разходи, за които се твърди, че са свързани с предварителния одит на прехвърлянето.

160 Първо, що се отнася до доказателствата за вредата, ищецът наистина се позовава на финансови затруднения на Codefa, за които се твърди, че са причинени от спорните актове, които оправдавали избора му да продаде дяловите си участия в това дружество. В резултат на това прехвърляне ищецът понесъл обезценяване на стойността, за което иска обезщетение. При все това, от една страна, следва да се констатира, че макар ищецът да твърди, че е инвестирал 232 490 EUR в закупуването на акциите на това дружество, от текста на исковата молба става ясно, че след 2010 г. той не е изплатил на продавача остатъка от 155 000 EUR за това придобиване. От друга страна, по отношение на фактурата за направените от ищеца разходи, приложена към репликата като доказателство за разходи по сделката в размер на 30 000 EUR, за които той иска обезщетение, трябва да се приеме, че както самият ищец признава по време на съдебното заседание и е отбелязано в протокола, този недатиран документ се отнася за разход за експерт-счетоводител, който е бил изплатен, за да се оцени „възможността за инвестиции в дружеството Codefa Connectique“ — инвестиция, която се е конкретизирала в придобиването на същото от страна на ищеца през 2009 г., т.е. една година преди приемането на спорните мерки. В този смисъл разходите по сделката, на които се позовава ищецът, по никакъв начин не са свързани с прехвърлянето на дяловото му участие в Codefa през ноември 2010 г., за което иска обезщетение, а за придобиването на това дялово участие през 2009 г. Предвид изложеното, без да е необходимо да се приема решение относно допустимостта на споменатото приложение

поради включването му в преписката едва на етапа на репликата, то следва да се отхвърли като неотносимо към разглежданите понастоящем вреди. От изложеното по-горе следва, че ищецът не е представил доказателства за твърдяната вреда.

161 Второ, при всички положения ищецът не представя и никакви доказателства за причинно-следствената връзка. Всъщност трябва да се отбележи, че единствено в точки 94 и 97 от исковата молба, където са посочени различни факти, които позволявали да се установи, че срещаните от Codefa затруднения са в резултат от приемането на спорните актове, той препраща към стр. 24 и 25 от доклада от счетоводната експертиза и приложение A.19 към исковата молба. За целите на тази констатация в бележките под линия на стр. 24 и 25 от посочения доклад е направено позоваване на няколко доказателства. Тези доказателства обаче не са приложени към доклада. Освен това ищецът не уточнява дали ги е представил в рамките на настоящото производство. Поради това ищецът не е доказал причинно-следствената връзка между твърдяната вреда и поведението, в което се упреква ответникът.

162 От съображения за изчерпателност следва да се отбележи, че макар, както е видно от начина, по който е озаглавено в представения списък с приложения към исковата молба, приложение A.19 съдържа „[к]опия на документи относно дружеството CODEFA“, трябва да се отбележи, че ищецът не се позовава на нито един от тези документи, макар да са представени на общо 114 страници от приложенията към исковата молба.

163 Първо, както обаче беше напомнено в точка 116 по-горе, Общият съд не следва да търси и да определя в приложенията основанията и доводите, които би могъл да приеме, че представляват основание на иска. Това важи в още по-голяма степен когато дадено приложение представлява досие, състоящо се от няколко документа, свързани с даден въпрос или лице, които са възпроизведени на голям брой страници. В такъв случай при липсата на точно позоваване от представилата ги страна на документите и частите от тези приложения, които тя иска да подчертае, за да докаже основателността на доводите си, в светлината на съдебната практика, цитирана в точка 116 по-горе, доказателствената и инструменталната стойност на тези приложения значително намаляват.

164 Това очевидно е така в настоящия случай, що се отнася до приложение A.19 към исковата молба, което, както посочва ищецът, съдържа „[к]опия от документи, свързани с дружеството CODEFA“, представени на стр. 390—503 от приложенията към исковата молба, т.е. общо 114 страници. При липса на точно позоваване в исковата молба на документите, включени в тези 114 страници от приложение A.19, се налага изводът, че ищецът не е доказал основателността на разглежданите в настоящия случай негови доводи.

165 Второ, дори да се приеме, че без да търси или да определя такива елементи в приложение A.19 към исковата молба, Общият съд се ограничи до анализ на първия документ от това приложение, представен на стр. 390 от приложенията към исковата молба, който представлява препоръчано писмо с обратна разписка, изпратено на 2 септември 2010 г. от банка Société Générale на Codefa, то наистина предметът на това писмо е озаглавен „Предизвестие за закриване на сметка след 60 дни; закриване на кредитна линия C.T.C. по кредитна сметка номер […]“, а текстът на писмото, изглежда, се отнася до прекратяването на отношенията между банката и споменатото дружество, на което ищецът се позовава в точка 95 от исковата молба. Трябва обаче да се отбележи, че от текста на това писмо не става ясно, че закриването на сметката на Codefa, открита в банка Société Générale, и анулирането на овърдрафт в размер на 80 000 EUR, ползван от Codefa в тази банка, са били последица от приемането на спорните актове.

166 От изложените по-горе съображения следва, че ищецът не е доказал вредата и причинно-следствената връзка, поради което искането за обезщетение за вредата, основана на твърдяното принудително прехвърляне на неговото участие в дъщерното му дружество Codefa трябва да се отхвърли като неоснователно.

167 На второ място, що се отнася до искането за обезщетение за вредата, която ищецът бил претърпял поради невъзможността да си възстанови аванса от 2 828 370,44 EUR, който предоставил на австрийското дружество SED за закупуване на оборудване и изделия от различни европейски държави, необходими за продължаване на дейностите на ищеца, той е оценил тази вреда, като е добавил към така отпуснатите авансови средства сума от 262 266 EUR, получена от прилагането на норма на дисконтиране от 3 % за тригодишен период, т.е. общо 3 090 636 EUR.

168 Първо, що се отнася до доказателствата за нанесените вреди, както е видно от първия параграф на раздел Д.2.2.1. от исковата молба, озаглавен „Загуби на активи в Австрия“, и от точка 98 от исковата молба, ищецът, който се е ограничил да копира почти изцяло съответните пасажи от стр. 25 и 26 от доклада от счетоводната експертиза, посочва, че към момента на включването му в спорните списъци размерът на отпуснатия от него аванс на дружеството SED възлиза 2 828 370,44 EUR.

169 На стр. 25 от доклада от счетоводната експертиза, що се отнася до сумата, спомената в точка 168 по-горе, в бележка под линия се прави препратка към „признаване на дълг от SED и декларации за вземания, направени от Fulmen“. Тези документи обаче не са приложени към посочения доклад и ищецът не уточнява дали ги е представил по делото.

170 Наистина, не може да се изключи възможността тези доказателства да се намират в приложение А.4 към исковата молба, на което се позовава ищецът като цяло в бележка под линия, добавена под заглавието на раздел Д.2.2.1 от исковата молба.

171 Както обаче беше напомнено по-горе в точка 116, Общият съд не следва да търси и да определя в приложенията основанията и доводите, които би могъл да приеме, че представляват основание на иска. Отново обаче, приложение А.4 към исковата молба, озаглавено „Документи относно дружеството SED“ в списъка на приложенията към исковата молба, се състои от няколко документа, представени на стр. 36—71 от приложенията към исковата молба. При липсата на конкретно позоваване в исковата молба на елементите и частите от това приложение, които ищецът иска да подчертае, за да докаже основателността на доводите си, с оглед по-специално на съдебната практика, посочена в точка 116 по-горе, се налага изводът, че ищецът не е доказал основателността на разглежданите в настоящия случай негови доводи.

172 С оглед на изложените по-горе съображения трябва да се направи извод, че ищецът не е успял да докаже действителното наличие на вземането си срещу дружеството SED и следователно да докаже вредата.

173 Второ, във всеки случай, що се отнася до доказването на причинно-следствената връзка, трябва да се приеме, че противно на твърдението на ищеца, от преписката по делото не става ясно, че правопораждащият факт за твърдяната вреда, а именно невъзможността за възстановяване на аванса, предоставен на дружеството SED, е включването на ищеца в спорните списъци. Всъщност, както ищецът сам посочва в исковата молба, в първия параграф на раздел Д.2.2.1. от същата, „[п]реди отмяната на санкциите срещу ищеца, дружеството SED обявява неплатежоспособността си и направеното от ищеца авансово плащане става несъбираемо след ликвидацията на SED“. Следователно ищецът не доказва по никакъв начин причинно-следствената връзка между поведението, в което се упреква ответникът, и предполагаемата вреда.

174 С оглед на посочените по-горе съображения ищецът не е доказал вредата и причинно-следствената връзка, така че искането за обезщетение за вредата, породена от невъзможността за възстановяване на аванса, предоставен на австрийското дружество SED, трябва да се отхвърли като неоснователно.

175 На трето място, по отношение на твърдяната вреда, причинена от замразяването на научноизследователската и развойната дейност на ищеца, започната след 2007 г. в сътрудничество с няколко европейски дружества, оценена в исковата молба на 2 179 125 EUR, е необходимо да се отбележи следното. В рамките на третото процесуално-организационно действие Общият съд приканва ищеца да обясни защо, от една страна, в точка 117 от репликата той заявява, че поддържа доводите си, изложени в точки 60—101 от исковата молба, като се има предвид, че точки 99 и 101 от същата се отнасят до вредата, изведена от замразяването на неговата научноизследователска и развойна дейност, докато в точка 116 от репликата изрично е заявил, че „е решил да не я включва във вредите, за които иска обезщетение“. Предвид неяснотата на отговора на ищеца на този въпрос Общият съд отправя към него същия въпрос в съдебното заседание. Тогава ищецът признава, че в точка 117 от репликата е допусната грешка при позоваването на точките на исковата молба. Така той заяви, че тази точка следва да се разбира в смисъл, че „следователно поддържа доводите си, изложени в точки 60—98 от [и]сковата молба“, а не „в точки 60—101 от [и]сковата молба“, което е отбелязано в протокола за заседанието. Поради това следва да се приеме, че ищецът е решил да се откаже от искането си за обезщетение за вредата, причинена от замразяването на неговата научноизследователска и развойна дейност.

176 От всички изложени дотук съображения следва, че искането за обезщетение за имуществени вреди, за които се твърди, че са били претърпени в Европа, трябва да бъде отхвърлено като неоснователно.

177 Предвид изводите, направени в точки 156 и 176 по-горе, искането за обезщетение за имуществените вреди, за които се твърди, че са претърпени, следва да се отхвърли като неоснователно.

б) Относно твърдяната неимуществена вреда и наличието на причинно-следствена връзка

178 Ищецът твърди, че тъй като са засегнали личните му неимуществени права, и по-специално неговата репутация, приемането на спорните актове и запазването на наименованието му в спорните списъци са му причинили значителни неимуществени вреди, които той оценява ex aequo et bono в размер на 100 000 EUR.

179 В отговора си на въпроса, поставен в рамките на второто процесуално-организационно действие, относно последиците от решение от 30 май 2017 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет (C-45/15 P, EU:C:2017:402), за настоящото дело, той счита, че в разглеждания случай с оглед на утежняващите обстоятелства, по-специално злоупотребата с власт от страна на Съвета, цялостното поправяне на причинената му неимуществена вреда изисква сума, по-висока от присъдената в посоченото решение.

180 Съветът, подкрепян от Комисията, изразява становище, че искането за обезщетение за твърдените неимуществени вреди следва да бъде отхвърлено.

181 В това отношение Съветът счита, на първо място, че ищецът не се позовава на никакви неблагоприятни последици за своята стопанска дейност, освен обхванатите вече от исканията му за обезщетение за имуществени вреди. Неблагоприятните последици на спорните мерки върху репутацията на ищеца, поради това че е посочен като участник в програмата за

разпространение на ядрени оръжия, били компенсирани в достатъчна степен от отмяната на спорните мерки и от предоставената публичност на тази отмяна, както чрез публикуването ѝ в *Официален вестник на Европейския съюз*, така и по-специално чрез излъчването на репортаж в предаването „Между седем и осем“ на френския телевизионен канал TF1. Тъй като ищецът признава, че стопанската му дейност е възобновена непосредствено след отмяната на спорните мерки, това показвало, че репутацията на ищеца не е претърпяла вреда, продължила и след отмяната на спорните актове, така че отмяната представлявала достатъчно удовлетворение.

182 По-нататък, що се отнася до неимуществените вреди, надхвърлящи сферата на текущите търговски интереси на ищеца, същият не бил представил никакви доводи или доказателства, от които може да се установи действителният и сигурен характер на подобни вреди, както и пряката връзка между споменатите вреди и спорните актове.

183 На последно място, що се отнася до размера на твърдените вреди, ищецът не уточнявал на какви критерии или доказателства се основава при изчисляването на размера на искането обезщетение, нито какво има за цел да обезщети тази сума. Въпреки това следвало да се вземе предвид фактът, че за разлика от ищеца по делото, по което е постановено решение от 30 май 2017 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет (C-45/15 P, EU:C:2017:402), в настоящия случай мерките на Съединените щати продължават да се прилагат спрямо ищеца.

184 На първо място, следва да се отбележи, че спорните мерки имат значителни отрицателни последици и сериозно въздействие върху правата и свободите на съответните лица (вж. в този смисъл решение от 28 май 2013 г., Abdulrahim/Съвет и Комисия, C-239/12 P, EU:C:2013:331, т. 70). В това отношение, когато дадено образувание е обект на ограничителни мерки поради подкрепата, която се твърди, че е оказало за разпространението на ядрени оръжия, то публично се свързва с поведение, което е смятано за сериозна заплаха за международния мир и сигурност, а това накърнява репутацията му и следователно му причинява неимуществени вреди (решение от 25 ноември 2014 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет, T-384/11, EU:T:2014:986, т. 80).

185 От една страна, накърняването на репутацията на съответното образувание, до което са довели ограничителни мерки като разглежданите в настоящия случай, се свързва не с икономическия и търговския му потенциал, а с желанието му да участва в дейности, които международната общност смята за осъдителни. Следователно засегната е не само сферата на текущите търговски интереси на съответното образувание (вж. в този смисъл решение от 25 ноември 2014 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет, T-384/11, EU:T:2014:986, т. 82).

186 От друга страна, това накърняване е още по-тежко, доколкото произтича не от изразяването на лично мнение, а от заемането от институция на Съюза на официално становище, което е публикувано в *Официален вестник на Европейския съюз* и е придружено със задължителни правни последици (решение от 25 ноември 2014 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет, T-384/11, EU:T:2014:986, т. 83).

187 С оглед на изложеното дотук, налага се изводът, че в настоящия случай приемането на спорните актове и запазването на наименованието на ищеца в спорните списъци са му причинили неимуществени вреди, различни от имуществените вреди, които се дължат на засягането на търговските му отношения. Ето защо трябва да му бъде признато правото да бъде обезщетен за тези вреди (вж. в този смисъл решение от 25 ноември 2014 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет, T-384/11, EU:T:2014:986, т. 85).

188 Що се отнася до действителното наличие на твърдяната неимуществена вреда, следва да се припомни, че се отнася по-специално до подобна вреда, че макар представянето на доказателства или на доказателствени искания да не се счита непременно за условие за признаването на подобни вреди, най-малкото ищецът е длъжен да докаже, че поведението, в което се упреква въпросната институция, е било от естество да му причини подобна вреда (вж.

решение от 16 октомври 2014 г., Evropaïki Dynamiki/Комисия, T-297/12, непубликувано, EU:T:2014:888, т. 31 и цитираната съдебна практика; в този смисъл вж. също решение от 28 януари 1999 г., BAI/Комисия, T-230/95, EU:T:1999:11, т. 39).

189 Освен това, макар в решение от 28 май 2013 г., Abdulrahim/Съвет и Комисия (C-239/12 P, EU:C:2013:331), Съдът да е постановил, че отмяната на незаконосъобразните ограничителни мерки може да представлява форма на поправяне на претърпяната неимуществена вреда, това все пак не означава, че тази форма на поправяне на вредата непременно е достатъчна във всички случаи, за да се осигури цялостното поправяне на въпросната вреда, тъй като всяко решение в тази връзка следва да бъде взето въз основа на преценка на обстоятелствата в конкретния случай (решение от 30 май 2017 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет, C-45/15 P, EU:C:2017:402, т. 49).

190 В настоящия случай наистина отмяната на спорните актове с решение от 21 март 2012 г., Fulmen и Mahmoudian/Съвет (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142), в което се приема, че свързването на ищеца с разпространението на ядрени оръжия е неоснователно и следователно неправомерно, може да представлява форма на поправяне на понесената от него неимуществена вреда, за която той иска обезщетение в настоящия случай. При все това, предвид обстоятелствата по настоящото дело, тази отмяна не може да представлява цялостно поправяне на въпросната вреда.

191 Всъщност, както следва от посочената в точка 184 по-горе съдебна практика, приемането на спорните актове, и на това основание твърдението за участието на ищеца в разпространението на ядрени оръжия, е довело до засягане на репутацията му и оттам е повлияло върху поведението на трети образувания спрямо него (вж. в този смисъл решение от 25 ноември 2014 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет, T-384/11, EU:T:2014:986, т. 88).

192 Тези последици, действието на които е продължило почти три години и половина и които са в основата на претърпените от ищеца неимуществени вреди, не могат да бъдат изцяло неутрализирани с последващото констатиране на незаконосъобразността на обжалваните актове по посочените по-нататък причини.

193 Първо, приемането на ограничителни мерки спрямо дадено образувание обичайно привлича повече вниманието и предизвиква повече реакции, по-специално извън територията на Съюза, отколкото последващата им отмяна (вж. в този смисъл решение от 25 ноември 2014 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет, T-384/11, EU:T:2014:986, т. 88).

194 Второ, твърдението на Съвета, изложено спрямо ищеца, е с особена тежест, доколкото свързва последния с разпространението на ядрени оръжия, т.е. с дейност, която за Съвета представлява опасност за международния мир и сигурност (вж. в този смисъл решение от 25 ноември 2014 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет, T-384/11, EU:T:2014:986, т. 89).

195 Трето, както се вижда от точка 22 по-горе, това твърдение изобщо не е подкрепено с релевантни данни или доказателства (вж. в този смисъл решение от 25 ноември 2014 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет, T-384/11, EU:T:2014:986, т. 90).

196 Четвърто, при всички положения, въпреки че Съветът е можел да заличи по всяко време от списъците наименованието на ищеца, публикувано в Официален вестник, или поне да го измени или допълни, за да поправи евентуална опорочаваща това вписване незаконосъобразност, то е оставено в списъците през период от почти три години и половина, независимо от протестите на ищеца, по-специално относно липсата на доказателства по отношение на твърденията срещу него. В това отношение преписката не съдържа информация, подсказваща, че по своя инициатива или в отговор на протестите на ищеца в даден момент или

на някакво основание Съветът е проверил дали споменатото твърдение е основателно, за да ограничи произтичащите от това вредоносни последици за ищеца (вж. в този смисъл решение от 25 ноември 2014 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет, T-384/11, EU:T:2014:986, т. 91).

197 Такава проверка при всички положения е обоснована, особено в настоящия случай след произнасянето на решение от 21 март 2012 г., Fulmen и Mahmoudian/Съвет (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142), предвид тежестта на констатираната незаконосъобразност въз основа на установената съдебна практика. Всъщност, макар това решение да е могло поне отчасти да представлява обезщетение за претърпяната от ищеца неимуществена вреда, то не би могло при никакви обстоятелства да има някакво действие в тази връзка в периода след произнасянето му, период от приблизително една година и девет месеца, през който наименованието на ищеца е запазено в списъците.

198 Без изобщо да се поставя под въпрос правото на съответната институция да обжалва решението на Общия съд, с което се слага край на производството пред тази инстанция, или отлагането на последиците от такова решение, произтичащо от разпоредбите на член 60, втора алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, трябва да се приеме, че с оглед на тежестта на констатираното от Общия съд неправомерно поведение в рамките на основан на правото съюз съответната институция е длъжна да извърши проверка на санкционираните от Общия съд преценки, дори и успоредно с обжалването. Това изискване няма за цел да накара съответната институция да започне да изпълнява веднага решението на Общия съд, а както е видно от точка 91 от решение от 25 ноември 2014 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет (T-384/11, EU:T:2014:986), да се провери дали предвид направените от Общия съд заключения оспорените актове биха могли или дори би трябвало да бъдат оттеглени, заменени или изменени с цел ограничаване на неблагоприятните им последици.

199 Всъщност така причинените неимуществени вреди от запазването на наименованието на ищеца в списъците след решението от 21 март 2012 г., Fulmen и Mahmoudian/Съвет (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142), които ищецът изрично посочва в исковата молба, се различават от вредите, настъпили преди постановяването на това решение. Така, както поддържа ищецът, с оглед на установената съдебна практика във въпросното решение Общият съд официално е направил заключение за неправомерния характер на включването на наименованието му поради липсата на доказателства в подкрепа на твърденията срещу него.

200 Следователно в конкретния случай именно с оглед на констатациите и заключенията, направени от Общия съд в решение от 21 март 2012 г., Fulmen и Mahmoudian/Съвет (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142), Съветът е могъл да провери дали запазването на наименованието на ищеца в списъците, а именно без никакви доказателства в подкрепа на твърденията срещу него, е било оправдано, без да се създава опасност от допълнително утежняване на вредите, които вече е претърпял към момента на постановяване на решението.

201 Този извод не може да се промени от решение от 28 ноември 2013 г., Съвет/Fulmen и Mahmoudian (C-280/12 P, EU:C:2013:775). Всъщност, тъй като в това съдебно решение Съдът само разглежда и отхвърля жалбата, подадена от Съвета срещу решението за отмяна от 21 март 2012 г., Fulmen и Mahmoudian/Съвет (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142), той не е могъл да се произнесе относно поправянето на неимуществената вреда, причинена от запазването на наименованието на ищеца в спорните списъци след постановяването на това последно решение.

202 С оглед на изложеното, и най-вече на съображенията в точки 196—200 по-горе, се налага изводът, че заличаването на наименованието на ищеца с решение от 21 март 2012 г., Fulmen и Mahmoudian/Съвет (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142), не представлява пълно поправяне на претърпяната от ищеца неимуществена вреда.

203 На второ място, необходимо е да се изследва дали, както твърди ищецът, някои допълнителни фактори са могли да допринесат за утежняването на претърпяната от него неимуществена вреда и поради това е следвало да бъдат взети предвид при оценката на обезщетението за претърпяната от него вреда.

204 Най-напред, що се отнася до предполагаемото удължаване и утежняване на претърпяната от ищеца неимуществена вреда, с мотива че Съветът, от една страна, е изчерпал правните средства за защита, предоставени му по силата на Договора за функционирането на ЕС, по-специално като е подал жалба срещу решение от 21 март 2012 г., Fulmen и Mahmoudian/Съвет (T-439/10 и T-440/10, EU:T:2012:142), и от друга страна, е повдигнал за първи път пред Съда някои основания или доводи в подкрепа на тази жалба, включително е посочил доказателства, съдържащи поверителна информация, на които се позовава, без да ги предоставя и които подкрепяли спорните актове, този довод не може да бъде приет. Всъщност, по същия начин както и по същите причини, поради които в точки 72—78 по-горе е постановено, че такива обстоятелства не могат да представляват утежняващ фактор за допуснатата от Съвета неправомерност, те по принцип не могат и да бъдат и в основата на каквато и да било неимуществена вреда, в състояние да ангажира извъндоговорната отговорност на Съюза.

205 На следващо място, що се отнася до излъчването на репортажа в предаването „Между седем и осем“ от френския телевизионен канал TF1, противно на твърденията на ищеца, от гледна точка на съдържанието на репортажа в него изобщо не се изтъква наличието на претърпени от ищеца по-тежки неимуществени вреди, а напротив — това предаване, достъпно онлайн в интернет, допринася за възстановяването на репутацията на ищеца. Всъщност то осигурява по-специално публичността на отмяната на спорните актове от съдилищата на Съюза. Въпреки това, с оглед на особено сериозното твърдение, отправено от Съвета срещу ищеца, излъчването на това предаване, противно на твърденията на Съвета, не може да се счита за способно да компенсира неблагоприятните последици на спорните мерки върху репутацията на ищеца.

206 На последно място, що се отнася до твърдените неимуществени вреди, причинени от мерките на Съединените щати, за които Съюзът трябвало да носи отговорност, поради това че мерките са били приети въз основа на спорните актове, този довод не може да бъде уважен. Всъщност следва да се отбележи, че както са представени в приложение към репликата, в мерките на Съединените щати не се прави никакво позоваване на спорните актове или на каквито и да било действия, които Съюзът е предприел срещу ищеца. Поради това всяка от ограничителните мерки, приети съответно от Съюза и в Съединените щати, има самостоятелни последици. В този смисъл, ако се предположи, че мерките на Съединените щати са могли да причинят вреда на ищеца, като се вземе предвид, че тези мерки са самостоятелни по отношение на спорните актове, Съюзът не може да носи отговорност за евентуална неимуществена вреда, които те евентуално са могли да причинят на ищеца. Въпреки това, пак с оглед на автономията на американските мерки, Съветът неправилно счита, че при оценката на размера на понесената от ищеца неимуществена вреда следва да се отчете фактът, че след отмяната на спорните актове мерките на Съединените щати продължават да се прилагат по отношение на него.

207 Предвид изложеното дотук, оценявайки претърпените от ищеца неимуществени вреди ex aequo et bono, Общият съд приема, че присъждането на сумата от 50 000 EUR представлява подходящо обезщетение.

208 В заключение, настоящият иск за обезщетение за вреди трябва да бъде уважен и на това основание на ищеца да се присъди обезщетение в размер на 50 000 EUR за претърпените от него неимуществени вреди. Искането за обезщетение за имуществените вреди обаче се отхвърля.

IV. По съдебните разноски

209 Съгласно член 134, параграф 2 от неговия процедурен правилник, когато има няколко загубили делото страни, Общият съд взема решение по разпределянето на съдебните разноски.

210 В настоящия случай Съветът е загубил делото, що се отнася до искането за обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди, а ищецът е загубил делото по отношение на искането си за обезщетение за имуществените вреди. При това положение следва да се постанови, че всяка страна понася направените от нея съдебни разноски.

211 Съгласно член 138, параграф 1 от Процедурния правилник институциите, встъпили по делото, понасят направените от тях съдебни разноски. Поради това Комисията следва да понесе направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (първи състав)

реши:

1) Осъжда Съвета на Европейския съюз да плати на Fulmen обезщетение от 50 000 EUR за претърпените неимуществени вреди.

2) Отхвърля иска в останалата му част.

3) Fulmen, Съветът и Европейската комисия понасят направените от тях съдебни разноски.

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 2 юли 2019 година.

Подписи

Съдържание

I. Обстоятелствата по спора 2

II. Производството и исканията на страните 4

III. От правна страна 6

А. Относно компетентността на Общия съд 6

Б. По същество 7

1. Относно твърдяната неправомерност 8

2. Относно твърдяната вреда и наличието на причинно-следствена връзка между неправомерността на поведението, на което се основава искът, и тази вреда 13

а) Относно твърдяната имуществена вреда и наличието на причинно-следствена връзка 14

1) Относно проверката на доказателствената стойност на доклада от счетоводната експертиза 15

2) Относно имуществените вреди, които се твърди, че са претърпени в Иран, и наличието на причинно-следствена връзка 16

i) Относно финансовите и оперативните вреди 17

ii) Относно вредите от търговско или структурно естество 20

3) Относно имуществените вреди, за които се твърди, че са претърпени в Европа, и наличието на причинно-следствена връзка 23

б) Относно твърдяната неимуществена вреда и наличието на причинно-следствена връзка 26

IV. По съдебните разноски 31